Viața studențească

REVISTA
A ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR
DIN REPUBLICA
SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 29.IV.1967

17

(226)

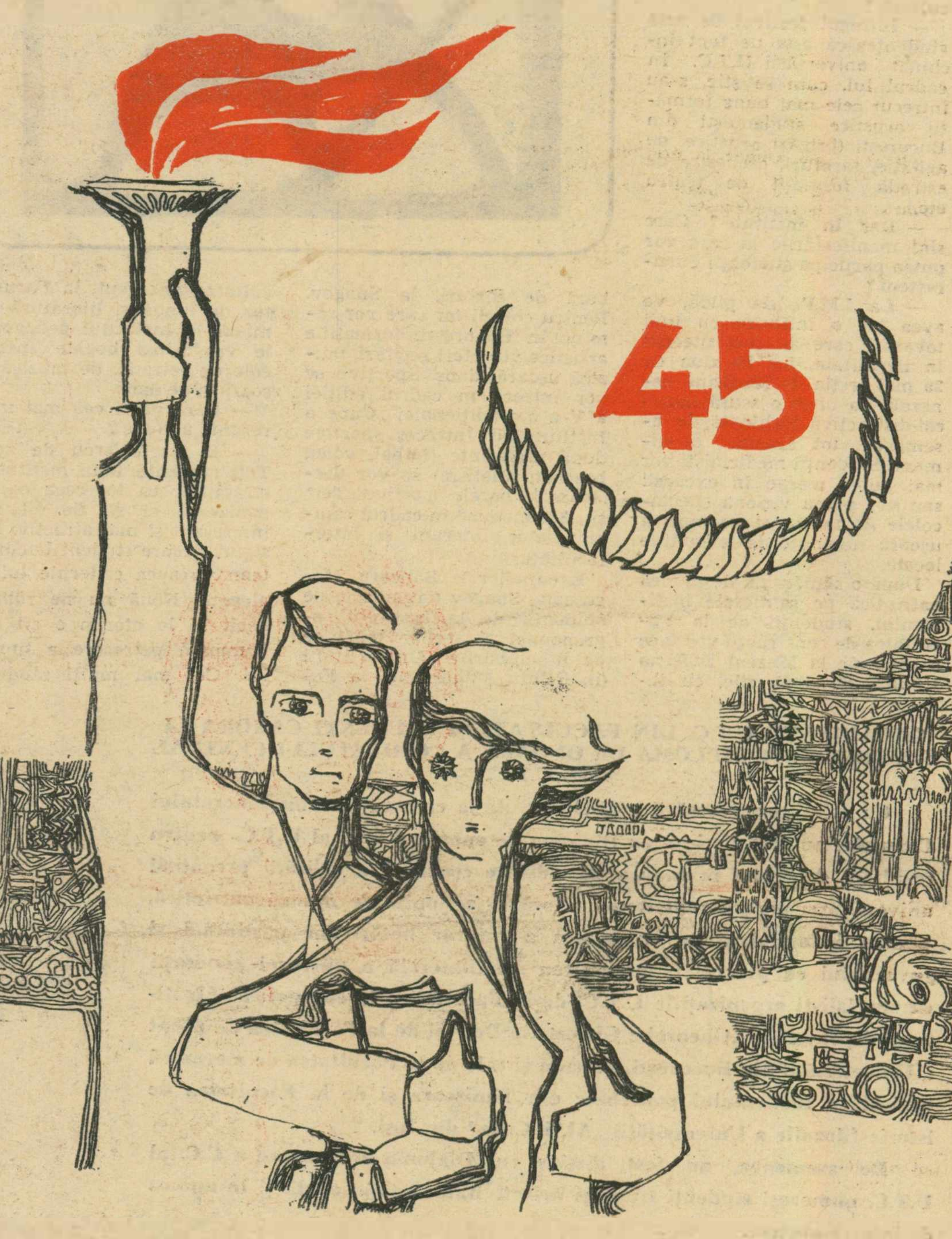
Microinterviul săptămînii cu CONSTANȚA CRĂCIUN (pag. 3)

„TRĂIM ÎN MIEZUL UNUI EV APRINS"—schiță de profil (pag. 6—7)

RELIEF (pag. 9)

MASCA FĂRĂ CHIP începutul unui serial polițist (pag. 10)

Cronica microbistului: INTERVIU CU ANGHEL ALEXE, președintele Consiliului General al U.C.F.S. (pag. 12)

Desen de Radu VINCENZ

ABNEGAȚIA TINEREȚII

Simbolic parcă, în miezul primăverii, cînd energiile creatoare ale naturii sînt în plină desfășurare, cealaltă primăvară, a vieții și a țării — tinerețea — își are sărbătoarea ei, ziua care evocă nașterea organizației sale revoluționare — Uniunea Tineretului Comunist. O coincidență fericită a făcut ca această zi să se înscrie în constelația marilor sărbători din Mai ale poporului nostru și ale omenirii muncitoare. Situată la confluența semnificativă dintre 1 Mai — vechiul și popularul Armindeni românesc și în același timp Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc din întreaga lume — și ziua de 8 Mai, ziua de naștere a partidului, sărbătoarea tineretului capătă o deosebită strălucire. Vecinătatea aceasta e revelatoare pentru statornicia cu care tineretul și-a împletit întotdeauna destinul său cu al poporului din care s-a născut, pentru înflăcărata sa aspirație către împlinirea unor nobile idealuri.

Evenimentul oferă de aceea nu numai prilejul unui bilanț pe care tînăra generație îl prezintă în fața partidului și a patriei, ci și rememorarea emoționantă a drumului străbătut sub steagul glorios al luptei poporului român pentru eliberarea socială si națională. Participarea tineretului la această luptă pentru făurirea unei Românii libere, independente și înfloritoare, are o bogată și îndelungată tradiție pe care Uniunea Tineretului Comunist o continuă și o înnobilează în condițiile noi ale conducerii și îndrumării sale, încă de la creare, de către Partidul Comunist Român.

Insăși această apartenență la realizarea politicii și țelurilor partidului comuniștilor — conducătorul investit de istorie al poporului român — exprimă în modul cel mai convingător fierbintele patriotism care însuflețește pe tinerii comuniști, situîndu-i astfel în fluxul neîntrerupt al generațiilor care din cei mai fragezi ani ai tinereții s-au devotat propășirii străvechii și neasemuitei noastre patrii.

Tineretul — spunea la Congresul al VIII-lea al U.T.C. tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R. — **prin dinamismul și receptivitatea sa la idealurile de libertate și dreptate socială, la schimbările innoitoare, a reprezentat întotdeauna de-a lungul istoriei un însemnat factor al progresului societății. Din veac în veac el a preluat și dezvoltat virtuțile și tradițiile inaintate ale poporului, înfruntînd greutăți, dînd nenumărate jertfe, el a jucat un rol de seamă în lupta împotriva asupritorilor pentru dezrobirea socială, pentru cucerirea și apărarea independenței și suveranității naționale.**

Niculae STOIAN

(Continuare în pag. 3)

interuniversitar

MANIFESTĂRI ÎN CINSTEA ZILELOR DE 1 ŞI 2 MAI

LA BUCUREŞTI

Ne-am adresat tovarăşului FLORICEL CONSTANTIN de la Comisia culturală a Consiliului U.A.S. pe centrul universitar Bucureşti.

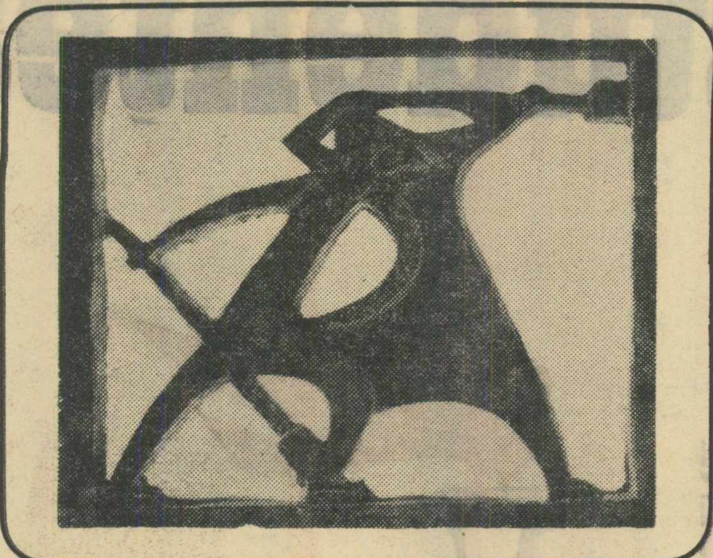
— Ce a organizat Casa de cultură?

— Întregul festival de artă studenţească este de fapt închinat aniversării U.T.C. În cadrul lui, cum se ştie, s-au întrecut cele mai bune formaţii artistice studenţeşti din Bucureşti (brigăzi artistice de agitaţie, tarafuri, orchestre de estradă, formaţii de teatru etc.).

— Dar în institute? Care sînt manifestările la care vor putea participa studenţii bucureşteni?

— La I.M.F., de pildă, va avea loc o întîlnire cu unii tovarăşi care au fost utecişti în ilegalitate, iar în ziua de 29 mai secţia de Medicină generală va oferi o seară muzical-distractivă, închinată, de asemenea, tot acestui eveniment. Studenţii medicinişti vor mai putea merge în excursii sau vor putea viziona spectacolele de teatru şi de muzică uşoară susţinute de formaţiile locale.

După o săptămînă de muncă patriotică pe şantierele institutului, studenţii de la Facultatea de construcţii vor face o excursie la Muzeul Doftana şi alta, de două zile, cu tabără de corturi, la Snagov. Pentru colegii lor care vor rămîne în Bucureşti, formaţiile artistice vor oferi recitări, muzică uşoară, dans. Sportivii se vor întrece în cadrul ediţiei a V-a a tradiţionalei „Cupe a Institutului". Întreceri sportive după preferinţe (fotbal, volei, baschet, atletism) se vor desfăşura la bazele sportive „Tei" şi „Agronomia" în cadrul campionatelor interani şi interfacultăţi.

Excursiilor la Băneasa, Mogoşoaia, Snagov (organizate de studenţii de la Institutul agronomic) şi serilor tematice de la cluburile Universităţii (în Schitu Măgureanu, la Facultatea de drept, la Facultatea de limbă şi literatură română, la Institutul pedagogic) le vor urma bogate spectacole de estradă, de muzică uşoară şi de dans.

— Care va fi cea mai interesantă acţiune?

— E foarte greu de spus. Toţi studenţii unui institut se străduiesc ca tot ceea ce organizează ei să fie cît mai interesant şi mai atractiv. Desigur, fiecare student bucureştean va avea criteriile lui de alegere. Nouă nu ne rămîne decît să le oferim o cît mai frumoasă petrecere a timpului. Cei mai mulţi studenţi, cred însă că vor merge în zilele de 1 şi 2 Mai la baza sportivă „Tei", unde va avea loc festivitatea de premiere a celor mai valoroase formaţii studenţeşti care s-au întrecut în cadrul festivalului de artă studenţească. După aceea se va desfăşura TRADIŢIONALUL CARNAVAL DE ZIUA TINERETULUI. În cadrul lui vor prezenta programe artistice taraful Institutului agronomic, Estrada Universităţii, Ansamblul folcloric al Casei de cultură, formaţia de muzică uşoară „Mondial '66" a Politehnicii, formaţia Facultăţii de construcţii etc.

Interviu realizat de Fl. POPESCU

LA CLUJ

Din iniţiativa Comitetului U.T.C., în colaborare cu Asociaţia studenţilor de la Facultatea de istorie-filozofie din Cluj, recent a fost organizată o excursie de două zile cu studenţii anului IV Filozofie. Printre obiectivele excursiei au fost: vizitarea muzeelor Bruckenthal, Peleş, Doftana, a cartierelor noi de locuinţe din Bucureşti. Cu adîncă emoţie s-au oprit studenţii în cele 15 săli ale Muzeului de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România, la Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului şi a patriei, pentru socialism, la Muzeul de artă.

I. GODEA

LA CONSTANŢA

Peste 400 de studenţi au participat în ultimele zile, alături de alţi tineri din oraş, la acţiunile de amenajare şi înfrumuseţare a împrejurimilor oraşului şi la lucrările de lărgire a şoselei în zona Constanţa-Nord.

Ana DOICESCU

LA IAŞI

4 500 mp de teren au fost amenajaţi de studenţii Facultăţii de horticultură din Iaşi, în cadrul celor 5 000 ore de muncă patriotică efectuate pînă în prezent. Ei au degajat peste 350 mc de pămînt, înlocuindu-l cu pămînt de pădure, pe care au însămînţat mai bine de 3 500 mp de gazon şi au plantat circa 400 de pomi. În faţa căminului a apărut astfel un parc de toată frumuseţea, prilej de justificată mîndrie pentru studenţii horticultori, care au putut aplica practic o parte din cunoştinţele căpătate la cursuri.

N. S. P.

ORGANIZAŢII U.T.C. DIN FACULTAŢI ŞI STUDENŢI CARORA LI S-A DECERNAT DIPLOMA DE ONOARE A COMITETULUI CENTRAL AL U.T.C.

Cu prilejul aniversării a 15 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist au fost distinse cu Diploma de onoare a C.C. al U.T.C., pentru rezultate deosebite în munca de ridicare continuă a calităţii pregătirii universitare, pentru contribuţia adusă la acţiunile de muncă patriotică, pentru îndeplinirea cu entuziasm a tuturor hotărîrilor partidului şi guvernului cu privire la pregătirea multilaterală a viitoarei generaţii de specialişti organizaţiile U.T.C. de la Facultatea de energetică a Institutului politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" şi de la Facultatea de drept a Universităţii din Bucureşti, precum şi cele de la Facultatea de mecanică agricolă a Institutului politehnic din Timişoara şi de la Facultatea de istorie-filozofie a Universităţii „Al. I. Cuza" din Iaşi.

De asemenea, au fost distinşi cu Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. numeroşi studenţi fruntaşi în activitatea profesională şi în munca de interes obştesc.

„DEGUSTĂRI" ÎN CANTINELE STUDENŢEŞTI

RECOMANDAT EXPRES

Redacţia noastră a fost sesizată în mai multe rînduri de studenţii din Bacău, Iaşi şi Galaţi cu privire la calitatea necorespunzătoare a mesei în unele din cantinele studenţeşti. Iată ce am constatat urmărind cîteva din aceste sesizări.

La cantina Institutului pedagogic din Bacău masa se pregăteşte după reţeta proprie a bucătarului. În ziua de 17 aprilie, la masa de prînz se servea piure de cartofi. Am gustat şi nu ne-a plăcut. „Felul" fusese preparat de salariata Maria Doboş, fără o calificare specială pentru meseria de bucătar. La întrebarea noastră cu privire la compoziţia felului preparat, Maria Doboş ne-a spus că a pus în mîncare cartofi şi lapte, dar că nu ştie ce cantităţi a folosit din fiecare aliment. Se pare că aceasta este o practică la cantina din Bacău, deoarece nici bucătarul-şef de serviciu în acea zi, Gheorghe Mitrofan, nu cunoştea cantităţile de alimente pe care le-a pus în mîncare decît cu totul aproximativ. Normal ca mîncarea să fie prost gătită, prea sărată, sau nesărată, cum se plîng studenţii. De altfel, această cunoaştere aproximativă a cantităţilor de alimente pentru prepararea mesei îngreuiază şi activitatea studentului din colectivul de control obştesc, care este pus de obicei să taie pîinea sau stă ascuns prin vreo cămară, citind un caiet de notiţe. Tot la Bacău se petrec şi alte nereguli. Spre exemplu, magazionerul Herman Dumitru ţine evidenţa pe foi volante, o contabilitate ad-hoc, care îi uşurează manevrele cu bunurile alimentare destinate studenţilor. La un control sumar am constatat lipsa din magazie a 4 kg de salam, un plus de 3 kg caşcaval şi 1 kg unt pe care magazionerul nu le-a putut justifica. Acest salariat nu cunoaşte operaţiile aritmetice elementare, confundînd adunarea cu scăderea. Ne întrebăm cum a ajuns acolo? Poate ne răspund tovarăşii din conducerea administrativă a institutului, care sînt, se pare, străini de neregulile petrecute la cantină şi de nemulţumirile studenţilor.

La cantina dietetică din Iaşi, pe care revista noastră a mai criticat-o, se servesc cu regularitate paste făinoase preparate în aşa fel încît studenţii dau înapoi farfuriile pline. Pîinea e crudă, fapt care face ca pe mese să rămînă bucăţi întregi, iar la cîntărirea cîtorva porţii de carne servite studenţilor am găsit o medie de 25 de grame de porţie, deşi normal greutatea lor trebuia să fie de minimum 50 de grame, avînd în vedere alocaţia zilnică pentru hrană — mai mare la studenţii abonaţi la cantinele dietetice.

Tot la această cantină am gustat la masa de dimineaţă în ziua de 20 aprilie un lapte pe cale de acrire, şi am constatat că la dejun nu se dau tacîmuri, astfel că studenţii întind untul pe pîine cu mîna. Deşi serviciul administrativ şi serviciul personal al I.M.F. Iaşi, care au în subordine această cantină, cunosc neregulile care se petrec aici, măsurile luate sînt dintre cele mai blînde; bucătari şi salariaţi ai cantinei, surprinşi că sustrag alimente, au fost numai mutaţi disciplinar sau amendaţi. Credem că e timpul ca I.M.F. şi conducerea Policlinicii studenţeşti din Iaşi să ia măsurile necesare pentru înlăturarea definitivă a neregulilor de la cantina dietetică.

O situaţie asemănătoare am întîlnit şi la cantina Codrescu din Iaşi, unde am găsit în farfuriile studenţilor porţii de carne între 20 şi 40 de grame, în loc de 50—60 grame cît trebuiau să cîntărească, iar porţiile de pîine scăzuseră de la baremul de 250 gr. la 170—200 gr. Şi aici neregulile au o explicaţie: administratorul Constantin Aniculăsei e un „om de paie" al magazionerului Teodor Gherghelaş, care hotărăşte în toate problemele, ţine evidenţa şi o modifică după plac. Un singur exemplu: în ziua de 20 aprilie, la masa de dimineaţă era prevăzut un efectiv de 1 195 persoane. S-au servit 1 220 porţii justificate cu bonuri. Totuşi magazionerul a eliberat în dimineaţa zilei de 20 aprilie cantităţi de alimente pentru numai 1 030 de persoane, iar evidenţa nu era încă încheiată la ora 14, lăsîndu-se posibilitatea unor modificări ulterioare. Credem că e justificată întrebarea: de ce sînt menţinuţi în asemenea posturi oameni fie necinstiţi, fie incapabili, care influenţează negativ asupra condiţiilor create studenţimii noastre? Aşteptăm răspunsul şi măsurile conducerii Institutului politehnic din Iaşi.

Am găsit unele nereguli, datorate incompetenţei sau relei credinţe a personalului, şi la cantina Institutului politehnic din Galaţi. Bunăoară, deşi există anumite reţetare tip, acestea nu sînt respectate — ceea ce face ca mîncarea servită studenţilor să fie necorespunzătoare. Meniul zilnic este modificat după inspiraţia şi bunul plac (şi după „interesele", am zice noi) ale bucătarului, care stabileşte singur cîte porţii pregăteşte, ce cantităţi de alimente pune în felurile preparate, cîtă carne serveşte la prînz şi cîtă seara. Se impune şi aici o mai mare exigenţă din partea organelor de control ale institutului, din partea comitetului de cantină.

Ovidiu PAUN

ABNEGAȚIA TINEREȚII

(Urmare din pag. 1)

Verigă de aur în această neîntreruptă înlănțuire de tradiție înnobilată prin luptă generație de generație, crearea de către partid a Uniunii Tineretului Comunist reprezintă totodată și momentul maturizării mișcării de tineret din România. Hotărîrea și spiritul de sacrificiu cu care, la chemarea paritdului, aveau să participe tinerii comuniști la marile bătălii de clasă ce s-au desfășurat în anii de pînă la victoria revoluției populare au confirmat cu prisosință această maturitate. Pornind la luptă de la început sub steagul glorios înălțat de Partidul Comunist Român, fidelă aspirațiilor și intereselor celor mai de preț ale poporului, Uniunea Tineretului Comunist și, mobilizați de ea, cei mai buni tineri fii ai țării s-au integrat în rîndul forțelor care s-au ridicat cu curaj împotriva exploatării nemiloase, au dat grele lovituri reacțiunii și fascismului, dictaturii odioase și au înfăptuit insurecția armată, eliberînd totodată patria de sub jugul fascist.

Marile fapte de bărbăție și eroism săvîrșite de-a lungul zbuciumatei istorii a neamului nostru de cei mai tineri fii ai săi și-au găsit o nouă strălucire în abnegația și neînfricarea demnă cu care tinerii utecișți au înfruntat schingiuirile și privațiunile cele mai aspre, în încrederea nestrămutată în viitorul luminos al patriei strămoșești, cu a cărei imagine în priviri au pășit nu o dată în fața plutoanelor de execuție strigîndu-și credința devenită azi realitate : Trăiască România liberă !

Demn de aceste nepieritoare merite pe care Uniunea Tineretului Comunist și le-a cîștigat în luptele care au culminat cu victoria insurecției armate din august 1944, în anii revoluției populare și ai construcției socialismului, răspunzînd chemării patriotice a partidului, întregul tineret a fost prezent pretutindeni unde s-a făurit baza trainică a cuceririlor socialiste de astăzi. Înflăcărat de un romantic spirit revoluționar, înțelegînd în chip matur greutățile prin care trecea țara în anii de început ai reconstrucției și crezînd fierbinte în „recoltele luminii" ce se anunțau în viitor, tineretul și-a întruchipat pentru totdeauna elanul și îndrăzneala în construcții și realizări care vorbesc prin ele însele generațiilor care vor veni după noi.

Nu există colț al țării, uzină sau șantier, unitate agricolă sau laborator în izbînzile cărora să nu fie încorporate energiile tinere, entuziasmul și îndrăzneala creatoare. N-a fost eveniment din viața țării de-a lungul celor aproape 23 de ani de la victoria insurecției armate conduse de partid la care tineretul să nu-și fi dat adeziunea și să nu-și fi spus cu demnitate și maturitate cuvîntul — dovadă pilduitoare a marii prețuiri și dragostei de care se bucură din partea poporului și partidului, a solicitudinii cu care este înconjurat încă din cei mai fragezi ani, în școală și facultate, în uzină și pe ogor, în forurile științifice sau cele politice și obștești.

Expresie elocventă a recunoștinței ce o nutrește față de partid, contribuția tinerei generații la înfăptuirea operei de construcție socialistă a țării reprezintă totodată măsura puterii sale de dăruire, este rodul muncii politico-educative desfășurate larg de Uniunea Tineretului Comunist.

Aniversarea organizației noastre este în chip firesc și o sărbătoare a tinereții plenare, care se simte angajată și răspunzătoare în tot ce se înfăptuiește în această țară, a tinereții dornice să se afirme cu tenacitate și rîvnă în toate domeniile culturii materiale și spirituale, să-și pună în valoare talentul și spiritul creator, să-și dezvolte nestînjenit personalitatea, fructificînd astfel condițiile optime asigurate prin strădania poporului, prin grija plină de dragoste a partidului.

Inalta treaptă de civilizație și cultură pe care se va situa în viitor națiunea noastră socialistă constituie o ascensiune care nu e posibilă fără o activitate economică, științifică și culturală desfășurată la nivelul cel mai ridicat atins de aceste domenii pe plan mondial. Această activitate trebuie să fie întreprinsă de oameni competenți, bine pregătiți, capabili să facă mărturia deosebitei înzestrări a poporului nostru. Între aceștia se vor număra studenții care învață azi pe băncile facultăților, specialiștii de mîine ai țării noastre. Adresîndu-li-se acestora cu prilejul Conferinței a VI-a a U.A.S.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R, spunea : **Tineretului din țara noastră îi sînt deschise toate drumurile spre piscurile cele mai înalte ale științei și culturii. Nu pregetați nimic, dragi tineri, pentru a vă însuși cît mai mult din minunatele cuceriri ale cunoașterii umane. Învățați și pregătiți-vă cu sîrguință pentru activitatea productivă, pentru viață, pentru a vă aduce contribuția la progresul continuu al societății noastre socialiste, la înflorirea științei și culturii naționale, la progresul spiritual universal.**

Îndemnului acesta fierbinte tinerimea universitară, alături de întregul tineret al țării, acum la aniversarea organizației sale scumpe, Uniunea Tineretului Comunist, îi răspunde printr-un angajament solemn de a munci și învăța, de a-și dezvolta multilateral personalitatea și de a-și însuși cele mai alese trăsături umane, astfel încît marile nădejdi pe care poporul și le pune în viitorul tinerei generații și al țării să se împlinească generos.

Din acest prag sărbătoresc gîndurile și inimile celor aproape 2 300 000 de utecișți, ale tuturor tinerilor țării se înalță și își deschid cu adîncă dragoste corolele superbe către conducătorul încercat al poporului — Partidul Comunist Român, întocmai cum vlăstarele acestei primăveri impetuoase se închină soarelui generator de viață și lumină. Tinerețea noastră însăși e un imn solar de slavă adusă patriei noastre în plină înflorire, un prinos de inimă și conștiință ce se cuvine celor ce ne călăuzesc cu încredere și înțelepciune pașii — comuniștilor.

N. STOIAN

aer tînăr

Ce păsări mari ni se desprind din frunți !
De aici alt țărm se dăruie vieții
De-aici începe „Țara Tinereții"
Cu stema ei de flăcări peste munți.

Ne-așteaptă-un drum de decolări, neorb,
Cu dreptul de-a sui în întrebare —
Acolo unde fluviile sorb
Nebănuită sete de izvoare.

E dreptul nostru de-a visa matur
Pîndind tărîmurile altor sori
În care intri gînditor, și pur
Și poți cu focul tînăr să te-nsori.

E-o sete de-a reumple golul lumii
Cu gestul nostru de eroi lucizi
Asemeni ceasului primordial al zilei
În care tot efortul ți-l închizi.

Eu nu știu care stea e mai pămînt
Decît pămîntul nostru ars de nașteri,
De sîmburii înfipți în ploi, în gînd
Și-n ochii noștri lacomi de cunoașteri.

Gheorghe ISTRATE

Desen de Dan CIOCA

MICROINTERVIUL săptămînii cu:

Constanța Crăciun

— Cum se împletea receptivitatea față de idealurile luptei Partidului Comunist cu preocupările intelectuale ale cercurilor universitare în perioada premergătoare victoriei insurecției armate din august 1944 ?

În acei ani, împotriva politicii de fascizare a țării s-a ridicat clasa muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist Român, a cărui experiență și prestigiu politic erau mult crescute în urma marilor lupte ale ceferiștilor și petroliștilor, prime și puternice replici date asaltului fascismului în România. Aceste țeluri au trezit largi rezonanțe în rîndurile intelectualității și în rîndurile studenților. Mulți profesori, savanți de seamă și alți intelectuali de toate categoriile au făcut parte activă din diversele organizații democratice ale timpului.

La universități, Politehnică, Academia Comercială, în facultăți, sub îndrumarea Partidului Comunist Român și a Uniunii Tineretului Comunist, în cadrul Frontului studențesc democratic, în seminarii marxist-leniniste ilegale și în seminariile diverselor catedre (la Academia Comercială în seminarul prof. V. Madgearu, în seminariile de la Facultatea de litere și filozofie, în cadrul echipelor studențești de anchetă socială etc.), prin presa legală și ilegală, conferințe, simpozioane, organizate adesea cu concursul unor profesori luminați, studenții au dus bătălia pentru afirmarea adevărului științific și pentru apărarea patrimoniului nostru cultural, împotriva defăimării și falsificării lui de către cercurile fasciste și legionare.

Această activitate de clarificare și luptă ideologică se împletea cu acțiunile studențești împotriva taxelor universitare pentru cămine, cantine, burse și cu participarea la marile manifestări politice deschise, conduse de partid. Nu o dată studenții democrați au ieșit în stradă pentru a împiedica arderea presei democratice și a literaturii progresiste, au organizat apărarea profesorilor democrați de agresiuni huliganice, au organizat manifestări de solidaritate cu lupta poporului spaniol, au luat parte activă la acțiunile mișcării pentru pace.

— Considerați că entuziasmul care a cuprins tineretul, inclusiv cel studențesc, în primii ani ai revoluției noastre a căpătat forme noi de-a lungul anilor ce au urmat ?

— Negreșit. Deoarece și condițiile sociale, economice, culturale au evoluat. Tinerii acelor ani au participat la efortul pentru înlăturarea înapoierii economice moștenite de la regimul burghezo-moșieresc și urmărilor războiului. Trebuia dusă lupta revoluționară pentru instaurarea puterii populare, trebuiau înlăturate ruinele și deschise căile pentru construirea României socialiste. În acest context, tineretul a trebuit să-și realizeze pregătirea profesională. Anii aceia de grele încercări au avut însă romantismul lor aspru și fierbinte, iar tineretul se dăruia unei cauze mari care însemna în același timp fericire colectivă și personală.

Desigur că drumul țării noastre spre culmile cele mai înalte ale progresului este astăzi deschis. Dar în condițiile revoluției tehnico-științifice fără precedent, care are loc în lume, realizarea acestui țel este condiționată de o serioasă pregătire științifică, de cutezanță în cercetare, de însușirea profundă, temeinică a profesiei, de formare a unei gîndiri creatoare.

Mersul pe acest drum cere tînărului care se pregătește pentru viață multă dăruire, multă perseverență la aceeași temperatură înaltă, îi cere să aibă limpede în față perspectiva zilelor în care, intrat în viața socială, va fi direct responsabil prin activitatea lui de destinele acestei țări.

— Care considerați că este cea mai mare cucerire pe plan spiritual și social a tinerei generații de intelectuali de după 23 August ?

— Înțelegerea concepției noastre despre lume, a concepției marxist-leniniste, a caracterului ei științific, adeziunea și aspirația spre înfăptuirea societății socialiste și comuniste — cea mai umană, cea mai desăvîrșită din cîte a conceput mintea omenească ; aderarea tineretului la idealul luptei partidului, capacitatea omului tînăr de a interveni creator pentru înfăptuirea acestui ideal. În țara noastră se duce o bătălie uriașă pentru a lichida orice rămînere în urmă, pentru a ajunge țările cele mai înaintate, pentru o viață civilizată, îndestulată și cultă, pentru ca România să-și aducă contribuția cea mai de preț, cu valoare de exemplu, la fericirea și progresul umanității. În această nobilă și complexă bătălie tineretului i se deschid nenumărate căi de încercare a forțelor.

El trebuie să realizeze o asemenea structură spirituală și o asemenea pregătire încît să fie capabil de a ține pasul cu dezvoltarea tehnică și științifică în specialitatea sa, de a lua atitudine și a contribui la înlăturarea a tot ce este depășit, vechi, înapoiat, neadevărat, să realizeze o atitudine activă și competent-creatoare, o disponibilitate spirituală capabilă de a interveni constructiv în sectorul său de activitate pentru promovarea progresului social.

Georgeta RUȚĂ

PÎNĂ LA SESIUNEA DE EXAMENE A MAI RĂMAS DOAR O LUNĂ!

CIRCUMSTANȚE ATENUANTE SAU AGRAVANTE?

Încă se mai poate întreprinde ceva

Ne mai desparte de sesiunea din iunie aproximativ o lună de zile, dar „pulsul" examenelor începe să se facă simțit încă de pe acum. Am consemnat această stare de fapt cu ocazia unui raid întreprins la unele facultăți din Universitatea bucureșteană. Discuțiile pe care le-am purtat cu studenți și cadre didactice, asistențele la unele seminarii, vizitarea sălilor de lectură ne-au permis formularea unor concluzii interesante în legătură cu pregătirea sesiunii de examene.

La Facultatea de istorie, de pildă, problema combaterii mediocrității a constituit una din preocupările centrale care au stat în atenția decanatului facultății. În această ordine de idei, încă de la începutul semestrului II au fost chemați la catedrele respective studenții restanțieri și s-a discutat cu fiecare în parte situația profesională în care se află.

În mod firesc, ne așteptam să găsim și la comitetul U.T.C. și consiliul A.S. din facultate aceeași preocupare, de a veni în ajutorul studenților prin acțiuni organizate în comun cu decanatul și cu fiecare catedră. Factorul acesta s-ar fi impus de la sine, mai ales că studenții întîmpină unele greutăți în pregătirea examenelor.

Semnalîndu-ne o parte din ele, studentul Mitrică Minodor ne relata: „Nu avem hărți. La examenul de Istoria României nu putem consulta unele hărți de care avem nevoie".

„Întîmpinăm dificultăți în pregătirea materiei și din alt punct de vedere — ne spunea studenta Doina Dumitrescu. La bibliotecă nu găsim decît un singur exemplar din volumul **Documente și materiale din ajunul celui de al doilea război mondial.** Raportați acest exemplar la numărul studenților care-l solicită și veți putea înțelege cum ne putem pregăti pentru examenul respectiv". Discutînd cu tovarășa Alice Popescu, de la biblioteca facultății, am aflat că la dispoziția studenților există numai două exemplare din volumul I al cărții citate și un singur exemplar din volumul II. Și nu e singurul caz: la biblioteca facultății nu se găsește nici măcar un volum din **Istoria Romei antice.** Greutățile pe care le întîmpină studenții sînt însă și de altă natură (de data aceasta sînt ei înșiși vinovați): bibliografia din fondul documentar nu poate fi studiată, fiind în limbi străine.

Comitetul U.T.C. și consiliul asociațiilor studențești din facultate ar fi trebuit să manifeste mai multă solicitudine față de problemele profesionale ale studenților. Nu înțelegem însă de ce comitetul U.T.C. pe facultate (secretar tovarășul Virgil Popa) a fixat abia pe 18 mai (!), adică cu numai cîteva zile înainte de sesiune, o ședință de comitet, în care să fie invitați studenții restanțieri „în vederea elucidării cauzelor rămînerii în urmă la învățătură". În această situație, oricît de judicioase ar fi concluziile, nu există timpul necesar pentru luarea unor măsuri optime. Circumstanțele atenuante invocate de Teodor Popescu, locțiitorul secretarului comitetului U.T.C. pe facultate, se transformă în circumstanțe agravante. În adunările din martie și aprilie, „motiva" T. Popescu, au fost discutate: probleme de cămin, participarea la munca patriotică etc. Importante într-adevăr și la ordinea zilei. Situația profesională nu constituie însă și ea o problemă la ordinea zilei în viața universitară? De ce a fost amînată atîta timp?

Cu numai o zi înainte de vizita noastră în facultate (în 18 aprilie), la anul I (anul cu cei mai mulți restanțieri: 33 din 78 de studenți) a avut loc adunarea generală U.T.C. a cărei tematică a fost (notați bine!) „primul an de studenție". Am răsfoit nedumerit materialul prezentat. „N-a fost corespunzător — ne mărturisea Stelian Brezeanu, secretar cu problemele de propagandă și agitație în comitetul U.T.C. pe facultate, pentru că, în bună parte, foarte multe din problemele abordate au fost discutate în ședința precedentă".

Comentariile sînt de prisos. Sesiunea bate la ușă și trebuie să se întreprindă ceva. Măcar în ultimul ceas...

C. ANTONIU

...Și asociațiile au întîrziat aproape un semestru

În urma sesiunii din iarnă, la Institutul politehnic din București s-a înregistrat un procent de nepromovare de 56 la sută, cu 1,5 la sută mai mare decît în sesiunea corespunzătoare a anului trecut. Ce măsuri s-au luat în semestrul II?

● *Decanatele au stabilit pentru studenții restanțieri lucrări de control periodice și ore de consultații obligatorii. Majoritatea s-au prezentat, dar nu bine pregătiți. Acțiunea și-a găsit deci numai în parte eficacitatea. Au rămas pe parcurs etape pregătitoare de care asociațiile nu s-au preocupat îndeajuns.*

● *La Electronică au avut loc adunări cu tema: „Studenții anului I întreabă, studenții anului IV răspund". O inițiativă originală? Nicidecum. Cu toate acestea ea a fost folosită nu la începutul anului universitar, ci de abia în semestrul II. Explicația ne-a dat-o Clementina Plămîndeală din comisia profesională a C.U.A.S.: „Mulți studenți din anul I care au obținut la examenul de admitere medii mari sînt restanțieri după sesiunea din iarnă. Faptul ne-a indus în eroare". Să fie oare aceasta consecința oboselii după munca din vară, a lipsei de experiență în studiu sau a selectării la admitere a unor studenți insuficient pregătiți? (Se știe că media de la bacalaureat a contat în stabilirea mediei de admitere).*

● *Pentru aceste zile comisia profesională a consiliului a anunțat o „masă rotundă" cu studenții din anii I ai cîtorva facultăți. Cu o lună înainte de examene, concluziile vor folosi probabil doar în parte. Dar decît niciodată...*

● *La Facultatea de metalurgie — spunea tovarășul decan conferențiar dr. Florea Oprea — media de promovare a sesiunii a fost mult influențată de rezultatele slabe obținute la anii II și IV. Situația anului IV este cunoscută în întregul institut. In anul I au fost admiși 240 de studenți, dintre care 10 abia aveau media peste 7. În actualul an IV există doar 90 dintre cei care porniseră la drum în anul I, cărora li se adaugă 60 de repetenți din alți ani. După sesiune s-au organizat dezbateri cu anii II și IV; se analizează periodic pregătirea studenților la diferite materii, în prezența cadrelor didactice, săptămînal are loc la decanat întîlnirea cu cadrele de asociație și U.T.C.*

Se înțelege însă că, din cauze ca cele prezentate mai sus, eforturile depuse sînt mult îngreuiate.

Ce rezultate prevedem pentru sesiunea din vară? Deși numărul examenelor a sporit, credem că fiind examinată materia a două semestre continue, rezultatele se vor îmbunătăți. Oricum, precizările sînt dificile. Studenții își manifestă destul de greu opinia în asemenea probleme și poate tocmai aceasta este cauza unor neplăcute surprize la examene.

G. R.

ECOURI LA ANCHETA NOASTRĂ „STUDENȚIE ÎN „RE""

ROADELE INDULGENȚEI

Regulamentul Ministerului Învățămîntului privind activitatea profesională a studenților, aprobat cu ordinul 417/1966 prevede la cap. IV-art. 28:

„... În mod excepțional, pentru cazuri bine motivate, rectorul poate aproba repetarea anului unor studenți din anul I care au promovat majoritatea examenelor și colocviilor..."

Asemenea prevederi existente și în anii trecuți a făcut posibil ca studenta Anker Doina (Facultatea de limbă și literatură română) să urmeze de două ori cursurile anului I. A mai urmat tot de două ori și cursurile anului al II-lea. Anul al III-lea l-a promovat abia cu media 5,37. Cînd a început anul al IV-lea familia nu știa ce să mai creadă de această prelungire a școlarității și pentru a dezlega misterul a trimis decanatului o scrisoare. Răspunsul a restabilit adevărul: „Studenta a promovat anul al III-lea..." Dar studenta noastră nu și-a făcut griji și a promovat anul al IV-lea cu media 5,78. E cam mică, ce-i drept, dar oricum constituie un succes. Anul al V-lea i-a adus probleme mai dificile. Ultimul an din cei 7 petrecuți în facultate nu putea să o dezică și în sesiunea din iarnă a obținut următoarele rezultate: 4, 5, 6. După sesiunea din martie i-a mai rămas totuși o restanță.

BULA... MEDICALĂ

Același regulament, la articolul 28, prevede: „Studenții de la toate formele de învățămînt, care au mai mult de 60 de zile spitalizare sau concedii medicale pentru incapacitate de muncă, în cursul anului universitar, din care cel puțin 20 zile consecutive, în caz de nepromovare a examenelor... pot fi înscriși în același an de studii în anul universitar următor... (o singură dată pentru același an de studii").

Deoarece mențiunea „o singură dată pentru același an de studii" e trecută doar în paranteză se poate neglija și astfel studentul Mihai Vlădescu (Facultatea de limbă și literatură română) a repetat de două ori în condiții medicale anul al III-lea. Prima oară nu a reușit să promoveze un examen. Pentru a nu le pierde pe cele deja date a folosit certificatul medical: 62 zile concediu. Timp de un an, nemaiavînd alte obligații, s-a pregătit pentru examenul respectiv. Dar nu promovă nici de data aceasta examenul. Decanatul a hotărît exmatricularea. Intervine însă rectoratul care prin ordinul din 12 ianuarie 1965 aprobă „în mod excepțional" repetarea pentru a treia oară a anului al III-lea. „Studentul Mihai Vlădescu, pe anul școlar 1963—1964 a fost trecut în concediu medical..." pe baza unui certificat eliberat de Policlinica „Petrolului" și vizat de Spitalul studențesc, care recomanda repaus fizic și... intelectual 60 de zile. La acest certificat se adăugau și alte zile motivate medical, încît se ajungea la 89 de zile concediu. Cum să nu te înduioșeze un astfel de om cu 89 de zile concediu, cînd în doi ani dăduse un singur examen?

Minunea se produce și promovează anul al III-lea. Anul al IV-lea îl promovează cu media 6, folosind din plin cele 4 sesiuni (trei sesiuni + una de reexaminări). În anul al V-lea, după numai 7 ani de facultate, a început „serios" să învețe. În sesiunea din iarnă a obținut următoarele rezultate: 4, 5, 2, 7, 4. Din martie mai are încă o restanță.

PROFESOR DE... BALET

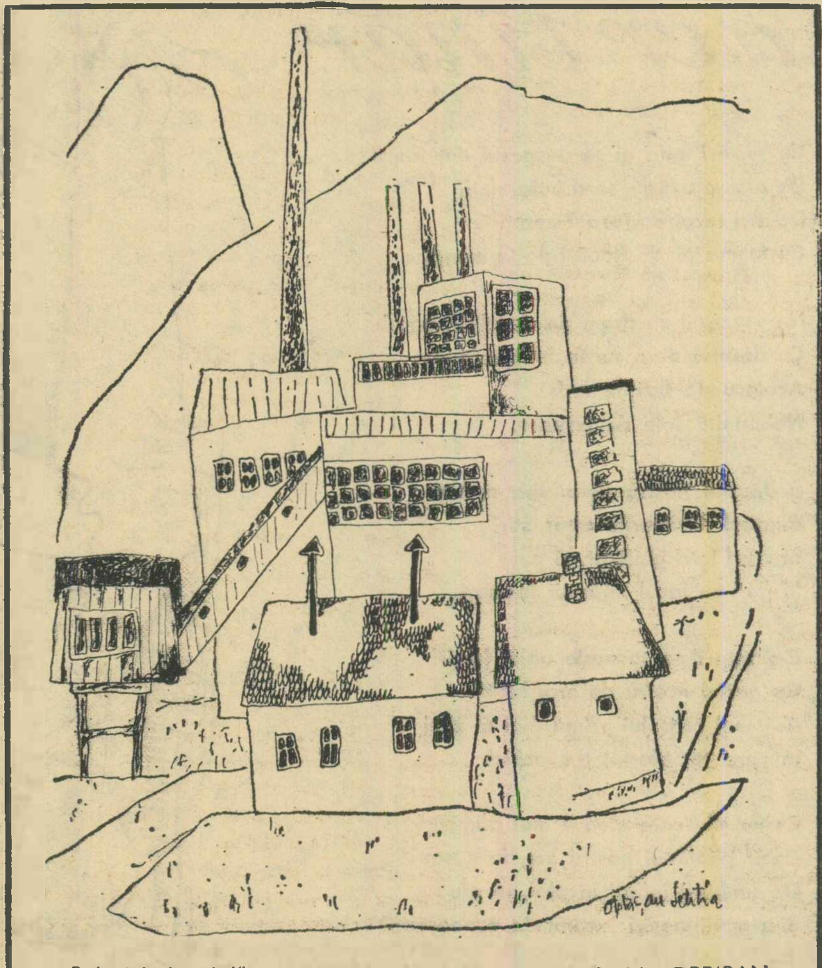
Articolul 10 prevede: ...„Decanul facultății poate aproba scutire parțială de frecvență, pe motive medicale, numai dacă studentul prezintă acte medicale în care scutirea este recomandată în mod expres..."

Studentul Nicolae Spirescu (tot de la Română), obosit în urma sezonului marin (Mamaia 1966) și a sesiunii autumnale (la 6 septembrie 1966 situația sa școlară se prezenta astfel: abs., 6, abs., abs., abs., abs., abs., 6, 9), capătă o salvatoare scutire de frecvență (în dosarul de la secretariat nu apare). Numai în anul al IV-lea obținuse 4 sancțiuni pentru absențe nemotivate (cîte or mai fi fost și motivate!). În anul al V-lea s-a hotărît însă să se schimbe. Obligațiile universitare nu erau prea mari. La cămin sau la bibliotecă nu găsea liniștea necesară.

Atunci s-a hotărît. Pe scena Teatrului de Operă și Balet e cel mai potrivit loc unde se putea pregăti. Aici putea să studieze temeinic pentru cariera sa, de profesor de... balet. E adevărat însă că rezultatele în sesiunea din ianuarie au fost ...în poante: abs., 6, abs., abs., 6. Comentariile, credem, sînt de prisos.

Costică COTAN

N.R. Sperăm că de data aceasta Direcția învățămîntului superior din Ministerul Învățămîntului se va folosi de o asemenea „bibliografie suplimentară" în vederea reexaminării mult discutatului Regulament și poate, în sfîrșit, ne va comunica și nouă concluziile la care a ajuns.

„Peisaj industrial" Letiția OPRIȘAN

UNDE SÎNT VIITORII OAMENI DE ŞTIINŢĂ ?

MII DE STUDENŢI S-AU ANGRENAT ÎN ACTIVITATEA CERCURILOR ŞTIINŢIFICE DIN FACULTĂŢI. PUTEM OARE DISTINGE PRINTRE EI PE VIITORII OAMENI DE ŞTIINŢĂ, PE ACEIA CU CARE SE VA MÎNDRI MÎINE ŞTIINŢA ROMÂNEASCĂ ? CUM POT FI ÎNDRUMAŢI PENTRU A CONTINUA ŞI, MAI ALES, DEZVOLTA BOGATELE TRADIŢII ALE ŞTIINŢEI ROMÂNEŞTI ?

Profesorul-savant poate avea o înrîurire hotărîtoare

Am convingerea fermă că în domeniul muncii ştiinţifice avem un tineret foarte dotat. Datoria noastră, a celor mai vîrstnici, este de a analiza şi încuraja înclinaţiile către munca de investigare ştiinţifică, inteligenţa, pasiunea şi seriozitatea în studiu şi de a combate tot ceea ce l-ar împiedica să nu se realizeze ca om şi cercetător.

Înclinaţiile pentru munca de cercetare, ale studenţilor aflaţi în pragul absolvirii, trebuie cultivate fie prin reţinerea lor în universitate, fie prin recomandarea la un institut de cercetări. Pe tînărul rămas în universitate, profesorul trebuie să şi-l apropie cît mai mult în activitatea ştiinţifică, lucrînd împreună la probleme pentru început mai simple şi făcîndu-l treptat, treptat colaborator în rezolvarea unor probleme mai mari. Cerîndu-i-se să lucreze cu seriozitate, proaspătul absolvent trebuie să fie totodată stimulat şi încurajat. **În nici un caz să nu se aplice formula : „tînărul să lucreze, iar cadrul didactic să semneze" şi, bineînţeles, nici invers.** După ce tînărul cercetător trece prin cîteva lucrări de colaborare trebuie lăsat să lucreze independent, să-şi ia, cum se zice, zborul.

La catedra de Paleontologie, pe care o conduc, lucrează tovarăşi care au fost selecţionaţi tocmai pe baza activităţii ştiinţifice desfăşurate ca studenţi. Tuturor le-am îndrumat lucrările ştiinţifice în timpul studenţiei, le-am dat să rezolve părţi din lucrările mele de cercetare, pe toţi i-am luat colaboratori la unele lucrări şi le-am îndrumat tezele de doctorat. Aceeaşi activitate am desfăşurat-o şi cu tineri cercetători de la Institutul geologic. Pînă în prezent am condus şi îndrumat munca de formare ştiinţifică a peste 40 de tineri, dintre care 26 şi-au luat deja doctoratul.

Desigur, formarea viitorului cercetător implică trecerea acestuia, încă din timpul anilor de facultate, prin mai multe faze de pregătire ştiinţifică, prima fiind activitatea în cadrul cercurilor ştiinţifice studenţeşti. De aceea se cere totodată o mare atenţie dezvoltării şi mai ales maturizării cercurilor ştiinţifice studenţeşti.

În prezent, la cercul de pe lîngă catedra noastră activează mai mulţi studenţi care dovedesc calităţi pentru munca de cercetare. Vom cita cîţiva studenţi din anul IV. **Chirică Ambru** a prezentat un interesant studiu despre „Contribuţii ale cercetătorilor români la dezvoltarea paleontologiei", **Valeriu Burghiuă** a întocmit lucrarea „Bacteriile fosile şi importanţa lor geologică", **Brutus Titus** a studiat „Importanţa stratigrafică şi paleontologică a radiolarilor", iar **Adrian Popescu** tema „Studiul ostracodelor din ponţianul anticlinalului Mălăieşti". Acestora li se pot alătura nume ca **Toma Baruş, Marieta Guţă** şi **Alexandrina Haba** din anul II, **Florentin Vulpe, Florin Papaianopol, Constantin Oncescu** şi **Dorin Gheţea** din ultimul an, nume dintre care **unele vor figura poate printre cele ale savanţilor de mîine.**

Acad. prof. Mihiade POPESCU
decanul Facultăţii de geografie-geologie,
Universitatea din Bucureşti

Poate fi recunoscut de pe acum viitorul savant ?

Este regretabil că la această întrebare nu pot răspunde afirmativ. În facultatea noastră există o pleiadă de tineri minunaţi, dar sistemul de învăţămînt existent, prin alcătuirea lui, nu facilitează afirmarea viguroasă şi depistarea cu uşurinţă a valorilor autentice, care mîine pot aduce o contribuţie originală în domeniul ştiinţific pentru care azi se pregătesc.

De aceea, aş greşi încercînd să citez nume, cu toate că, sînt convins, în viitor se vor afirma dintre actualii studenţi-cercetători prestigioşi.

În momentul de faţă cercurile ştiinţifice reprezintă o formă de iniţiere a studenţilor în munca de cercetare. Ele suferă însă de o insuficientă organizare şi selecţionare a studenţilor şi nu vor da rezultate deosebite înainte ca activitatea lor să se desfăşoare în mod continuu. Aş spune, problema cea mai acută în această privinţă este lipsa de timp. Un tînăr se poate detaşa net în această activitate, atacînd de la început problemele mari. Or, acest lucru nu este posibil fără un studiu aprofundat şi îndelung. Aceasta înseamnă şi studierea mai amplă a obiectelor de specialitate pe care cursul nu e posibil să o facă. Învăţămîntul în epoca noastră se mai bazează încă pe memorizare, iar nu pe înţelegere. Nu s-a reuşit încă să se înţeleagă că măiestria predării nu mai trebuie înţeleasă ca o artă a vorbirii, ci **ca o pricepere de a forma la studenţi gîndirea independentă, ştiinţifică.** Soluţia la care personal am ajuns are drept scop înlăturarea deficienţelor metodei clasice de predare. Ea constă în înlocuirea expunerii orale a profesorului prin prezentarea de lecţii tipărite (litografiate), ca bază a studiului individual al studenţilor şi dezbaterea principalelor probleme din aceste lecţii de către studenţi, sub controlul direct al cadrului de predare, în orele rezervate acum pentru predare.

Iată cum se explică deci faptul că în cercurile ştiinţifice se completează cu greu cunoştinţele predate la cursuri şi, obiectiv, nu pentru toţi studenţii, iar temele cercetate sînt adesea sinteze bibliografice, nu probleme de interes superior, care să reprezinte înseşi preocupările şi specialitatea profesorului îndrumător. Acelaşi lucru se întîmplă cu lucrările de diplomă. Sînt stabilite teme care „trebuie să iasă", aportul original al studentului apărînd doar în cazuri izolate. Elevul însă trebuie să dovedească în fapt că îşi va depăşi profesorul, deoarece în aprecierea unei personalităţi, aceasta nu este suficient să fie citată ca elev al unui savant.

Avem o mare răspundere în formarea acestor personalităţi, în stimularea tinerilor pentru ca ei să-şi pună toate forţele în slujba unei contribuţii ştiinţifice de valoare mondială. Ne propunem sarcini grandioase şi de aceea nu ne putem permite să ne irosim timpul în cercetări mărunte. Şi nu trebuie să uităm că în ţări vecine nouă există deja laureaţi ai premiului Nobel.

La nivelul acestor exigenţe cred că nu se poate prevedea concret care dintre tinerii noştri studenţi vor intra în dicţionarul oamenilor de ştiinţă.

Prof. dr. docent Nicolae BĂRBULESCU
decanul Facultăţii de fizică,
Universitatea din Bucureşti

DINTRE SUTE DE CATARGE

Pe Dan Munteanu, student în anul V la Facultatea de spaniolă, l-am cunoscut la o şedinţă obişnuită a cercului ştiinţific. Expunea în limba lui Cervantes lucrarea „Comparaţii între sistemul consonantic spaniol şi cel român". *Mi-a atras atenţia auditoriul printre care se distingea figura academicianului Iorgu Iordan.*

Academicianul venise să-şi urmărească emulul şi să ia parte la discuţii, unde avea să aprecieze că : „Lucrarea lui Dan Munteanu este un eveniment prin varietate şi calitate".

Colegii îl cunosc pe Dan Munteanu autor, împreună cu colegul lui Constantin Parii, al primului dicţionar de buzunar român-spaniol, care urmează să apară pînă la finele acestui an.

Un schimb de impresii între cei doi, o hotărîre tinerească şi un pariu pus cu colegii de cameră neîncrezători de la căminul Carpaţi, că în cîteva luni vor scoate un dicţionar român-spaniol de uz intern.

Erau elaborate primele litere într-o formă aproape finită cînd s-au adresat catedrei şi academicianului Iorgu Iordan, care i-a îndrumat să continue. Tovarăşul lector Gregorio Escudero, entuziasmat de iniţiativa tinerilor studenţi, s-a oferit să fie coordonator ştiinţific, a făcut oferta editurii şi, în decembrie 1965, contractul era încheiat. In 30 aprilie 1966 s-a predat manuscrisul. O muncă de aproape trei ani de zile.

Marta CUIBUŞ

Curiozitatea m-a îndemnat să mă apropii de „grădinarii" zăriţi într-o dimineaţă de primăvară în Grădina botanică din Bucureşti. Majoritatea erau studenţi la Facultatea de biologie. Mi-a atras atenţia o floare atît de cunoscută, „Gura leului" sau — cum îi spun botaniştii — Antirrhinum majus. La începutul toamnei, în 1966, Daniela Bogdan, din anul IV, îşi începea primele cercetări. Trebuia ca pe baza unei substanţe chimice — colchicină — să distrugă fusul celular al plantei şi să dubleze astfel numărul de cromozomi. În cazul reuşitei „Gura leului" ar fi avut mai multe flori pe tulpină, mult mai mari şi intens colorate. Experienţa nu reuşise de la început. Calmul şi perseverenţa care o caracterizează învinseră eşecul. S-a apucat din nou de lucru. Trebuia o numărătoare precisă a cromozomilor, lucru care se obţine foarte greu.

— Florile sînt pentru mine una din cele mai mari pasiuni.

Aduse un ierbar. Răsfoim împreună. Modestia o îndeamnă să vorbească despre colegii săi, care reuşesc, de asemenea, cîteva cercetări interesante :

— Vedeţi, acesta este un trifoi cu şase foliole. Este o plantă poliploidă, ca şi Antirrhinum majus, adică are un număr dublu de cromozomi. Este experienţa unei colege, Janina Grumberg. Fiecare foliolă a plantei are un diametru de cinci centimetri. Prin acest nou soi de trifoi se va obţine o cantitate mai mare de masă verde la hectar. Experienţele ei sînt la început : încearcă să obţină un trifoi cu şapte foliole.

Alexandru RONAI

In urmă cu cinci ani, cînd intram împreună cu încă 120 de studenţi în anul I al Facultăţii de automatică, mă întrebam cum vor fi viitorii mei colegi, ce fel de oameni sînt, ce preocupări, ce aspiraţii au.

De curînd, plecasem împreună cu Aurel Stănescu după terminarea unui meci de handbal foarte disputat. Era fericit că echipa lui, Politehnica Bucureşti, care activează în divizia B, cîştigase meciul şi că el contribuise puţin la această victorie. Mă uitam la Aurel şi vedeam aceeaşi expresie fericită pe care o dă confirmarea strădaniilor depuse, expresie pe care o văzusem şi cu un an în urmă, cînd după o lungă perioadă de documentare şi cercetare, în laboratoarele institutului, primea entuziastele felicitări ale colegilor pentru comunicarea deosebit de interesantă prezentată la sesiunea cercurilor ştiinţifice studenţeşti din Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

„Modelul analogic al unui element de comandă cu distribuitor realizat cu elemente pasive" — tema prezentată la sesiune — a fost prima lucrare mare în domeniul care l-a atras în automatică : automatizările pneumatice şi hidraulice. A continuat cercetările ştiinţifice, a studiat, a verificat, a comparat, a infirmat chiar, şi acum, la sfîrşitul facultăţii, îşi elaborează lucrarea de diplomă privind „Posibilităţile de realizare ale regulatoarelor fluidice", lucrare de un deosebit interes, avînd o largă paletă de întrebuinţare, de la elementele de comandă pneumatice miniaturizate pînă la cele mai moderne cuceriri ale ştiinţei.

Mircea CONSTANTINESCU

„TRĂIM ÎN M

Sîntem o generație a marilor deprinderi. Țărmul încremenit al inerți în urma noastră. În spațiul imens al epocii ne întîlnim în traiectorii temera inte de marele zbor în cosmos, repetăm, aici, saltul nostru miraculos.

Avem conștiința puterii și îndrăznelii noastre. Avem certitudinea Avem curajul să ne privim și să ne spunem : putem face mai mult. Avem din greșeli și bucuria să luăm de la capăt orice căutare. Sîntem neliniștiți și permanență nemulțumiți. Tinerețea noastră a înflorit în zodia limpede a tașii, împlinindu-și marele lor vis, în ziua aceea de neuitat a Eliberării, au sem copilăriei noastre semințele noii lumi. Ei au trecut în tinerețea noastră cu mos și curat, cu răbdarea și perseverența lor, cu îndrăzneala și puterea lor veșnic tineri. Ei nu vor muri niciodată. Pentru că noi înșine, la vîrsta de p în copiii noștri sufletul nemuritor al străbunilor.

Dar a trebuit să creștem și să ne împlinim. A trebuit să ne așezăm în a toare, să trecem în minte tot ce a gîndit și produs omenirea pînă la noi. Pentru omenirea. Ne-am așezat în săli de cursuri și am scris cu înfrigurare cuvinte ș de curs sînt peste tot. Ne-am așezat la poarta istoriei și am înțeles că treb țării și înțelesul adînc al propășirii ei. Pentru că noi sîntem astăzi țara, tiner

Am zis : aici au muncit și au murit oameni și mai presus de orice oame strămoșii noștri. Aici au luptat și au murit tineri de vîrsta noastră ! Chipurile noastre, inimile lor bat în inimile noastre, sufletele lor s-au adunat în care ne unește. Sîntem o generație care știm despre noi totul : că vrem, c nuăm, noi desăvîrșim. Noi avem marea datorie s-o facem.

Acum, cînd organizația noastră revoluționară, Uniunea Tineretului Comuni ani de existență, sîntem fericiți că putem spune: n-am stat alături de marea bă Am fost în primele rînduri. Și sîntem în primele rînduri. Alături de comunișt să fim comuniști. Așa cum spunea Labiș :

O, nu de magi avem și-avem nevoie,
Nici de proptele puse fără haz ;
Partidul clasei ne veghează zborul
Pe marele istoriei talaz.

Și pentru că-n vîltoarea
Noi am avut un post și
Ne-am cîștigat și dreptul
Și-al cugetării drept-nem

De aceea biografia noastră este și simplă și complexă. Simplă pentru că rora. Și aici semănăm unul cu altul, ca oglinzile : ne privim și ne recunoaștem tru că fiecare am clădit în noi un om. Aici ne deosebim unul de altul, sînte altceva, un exemplu și un termen de comparație, dar mai ales un îndemn sp autodepășire. Pentru că în clipele noastre de mare intimitate, înțelegem : cu fie bucurie și tristețe, cu fiecare împlinire și eșec, noi clădim pe acel soclu inte noastre o statuie. Fiindcă cei de mîine ne vor privi în chip de statui. Vor noi așa cum noi am voit și am reușit să semănăm cu înaintașii noștri.

„JE SUIS JEUNE, IL EST VRAI, MAIS..."

Pînă la plecarea trenului mai aveam vreo patru ceasuri de așteptat. Din gară am pornit încet spre centrul orașului. Adjudul îmi era cu trul orașului.

Pe tînăra profesoară Mariana Velisar am întîlnit-o la Casa de cultură. Participa la o entuziastă manifestare consacrată celei de a 45-a aniversări a U.T.C. Fiindcă la șase avea de ținut o oră la liceul seral, am plecat împreună spre școală. Pe drum mi-a vorbit despre elevii săi, despre „infidelele" ei lecturi, despre patima ei pentru flori. În clasă, oameni în toată firea ascultau cuvintele încărcate de emoție ale tinerei profesoare. Strofele „Luceafărului" erau eșarfe de lumină care amețeau. Vocea caldă le timbra cu un fior de melancolie. Sensurile poemului se despleteau clare. Condiția omului de geniu, cu inelul amar al singurătății sale, cu noblețea sa tragică, ajungea aproape inimii acestor elevi aflați în preajma vîrstei de mijloc.

Cu gesturi de mare distincție, cu privirea adîncită parcă în zonele secrete ale poeziei, tînăra profesoară electrizează clasa.

După oră am continuat discuția întreruptă pe culoar.

— Sînt propusă pentru cursurile de specializare în literatura universală, care se vor ține probabil la vară, la Sinaia. Știți, se prevede introducerea literaturii universale în ultima clasă de liceu.

A luat examenul de definitivat cu notă mare. Îmi spunea că e prea mult pentru un profesor să aștepte zece ani ca să-și dea gradul II. O bună experiență pedagogică — dacă profesorul are într-adevăr har — se poate însuși și într-un timp mai scurt.

De ce trebuie să existe neapărat această decadă ?

Ar trebui găsită o modalitate ceva mai elastică, în stare să ofere tînărului profesor posibilitatea să dovedească dacă realul talent a ajuns la maturitate sau nu. Oricum, zece ani e mult.

Mă îndreptam spre gară. În fața școlii lăsasem un om pasionat de meseria sa, un om care știa exact dimensiunile tinereții sale, un om care se bătea cu timpul în mers.

Mihai IERONIM

ARIA UNEI DEFINIȚII

Vreți să știți unde repetă brigada artistică a T.C.M sau cine organizează reuniunea de sîmbăta viitoare ? Treceți pe la Maximilian Schwartz. În fiecare zi la sediul Asociației studenților pe institut te întîmpină aceeași figură triunghiulară, marcată de rama osoasă a unei perechi de ochelari, de după care sclipesc doi ochi albaștri, joviali, puși parcă pe șotii, persecutați de moțul blond, imposibil de constrîns să stea la locul său.

Dacă vrei să te înscrii în cineclub, ori vrei să mergi cu grupa la un film cu preț redus, fie la un concert educativ, pe oricine ai întreba și orice afiș ai citi, primești același răspuns : „A se adresa tovarășului Maximilian Schwartz".

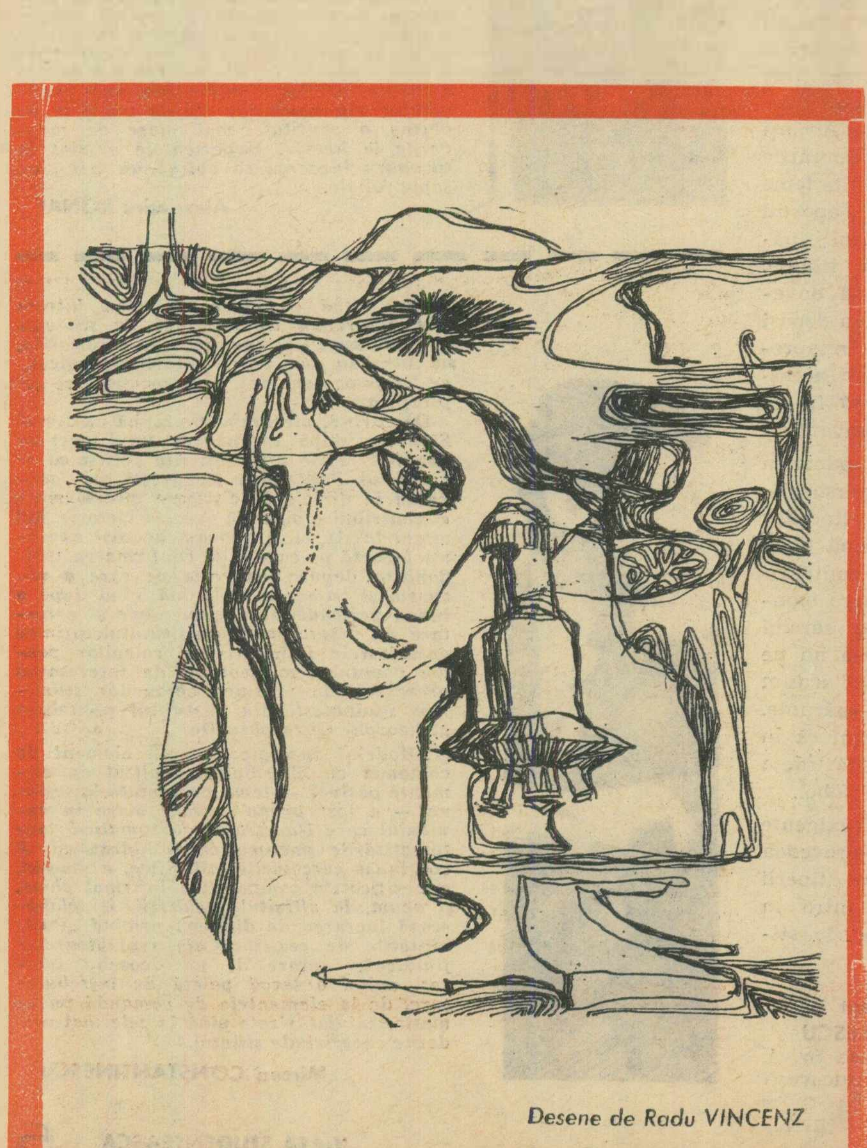
Și aceeași figură triunghiulară, cu ochi sclipitori, care de 7 sesiuni n-a obținut medie mai mică de 8 (ultima fiind 9,80) îți va da dezlegarea complicatei tale probleme.

Dar cine nu-l cunoaște pe studentul anului IV T.C.M de la Politehnica brașoveană ? Începînd de la fotografia de pe panoul de onoare, pînă la concertul de luni seară de la Filarmonică el îți apare mereu în cale. Îl găsești după-amiezele în sala de lectură aplecat asupra riglei de calcul, aducînd o contribuție originală la noul său proiect. Alteori îți iese în drum cu un volum din „Istoria artelor plastice" a lui Alpatov sau l-auzi comentînd cu voce egală, uniformă, de om chibzuit, „Cătunul" lui Faulkner ori „Versurile" lui Rilke.

Dacă după acestea cineva ar fi îndemnat să creadă că Maxi (cum îi spun colegii) și-a închis „aria" de definiție, ar da dovadă de imprudență. Căci aceeași față triunghiulară, cu ochi albaștri, dar de astă dată fără ochelari, în schimb în trening, o poți întîlni pe terenul de sport. Iar la reuniunile de sîmbătă seara, nu întotdeauna problemele organizatorice sînt acelea care-l aduc în mijlocul puținelor dar simpaticelor brașovence.

Poate de mult am fi întîlnit numele acestui tînăr modest și prietenos în paginile ziarelor dacă, prelungind succesele de la olimpiadele de matematică și fizică, și-ar fi concentrat mai mult energia în spațiul consacrat cercetărilor științifice și profesionale. Avem însă certitudinea că o va face în curînd...

Ivan CZITRON

Desene de Radu VINCENZ

CE ESTE DE FAPT IMPORTANT ?

Mi-a reținut atenția un om robust. Era la cîntar. Din cînd în cînd arăta cu mîna într-un anumit loc, făcea cîte o precizare scurtă celui căruia i se adresa sau punea umărul la un vagon ce trebuia împins la rampă. Purta o pereche de ochelari cu ramă lată, iar obrazul stîng îi era brăzdat de o cicatrice. Toate acestea nu puteau să nu te facă să-l distingi din cei peste 20 de oameni cuprinși în forfota lucrului.

Cînd totul s-a terminat, m-am apropiat de el. Mi-a întins mîna ca și cum m-ar fi cunoscut de cînd lumea și mi s-a adresat cu un zîmbet plin de satisfacție :

— Timp record ! Într-o oră și jumătate 300 de tăurași cîntăriți și încărcați !...

M-a luat de braț și m-a dus în incinta complexului. Cele 30 de grajduri care se aflau aliniate pe trei rînduri de-a lungul aleilor asfaltate păreau a fi hale imense. Nu departe se afla moara Baron și bucătăria de furaje în vecinătatea celor 12 silozuri de beton și a pătulelor cu porumb. Toate acestea erau dominate de înălțimea turnului de apă și a microtermocentralei care nu peste mult timp trebuie să intre în funcțiune.

Astfel condus am intrat într-un grajd. Totul strălucea de curățenie, iar cei 200 de tăurași stăteau toți culcați, cu capetele spre noi, rumegînd, gata parcă să pozeze.

— În 1966 au fost îngrășați prin rotație peste 7 132 de tăurași. Sporul de creștere în greutate a fost depășit cu 12%, realizîndu-se un spor mediu zilnic și pe cap de animal de 787 gr. față de 700 gr/zi planificat.

Inginerul zootehnist Constantin Iulian a absolvit cu cîțiva ani în urmă la Iași. A lucrat la o altă fermă din Banat. Aici, la Grabați (raionul Jimbolia) se află de 2 ani.

— Mulți cred că meseria asta a noastră este neinteresantă. Treabă de grăjdar... Mă rog... Eu, sper, i-am contrazis prin tot ce am făcut pînă acum : am experimentat, am raționalizat, am modernizat... Am scris chiar și o carte. De specialitate, firește. Noi, prin natura lucrurilor, trebuie să fim modești. Munca noastră, de aceea, uneori parcă e anonimă. Eu personal însă am învățat o altă mulțumire : aceea a muncii... Aș putea spune : „Eu aduc milioane de lei..." Ei și ? Ce este de fapt important ? Că sînt mulțumit de acest lucru. Mie așa mi se pare...

Valentin ȘIMON

CONTINUÎND UN PORTRET

Despre inginera Căruceru s-a mai scris. Chiar și în „Viața studențească". Cu cîtva timp în urmă — în 1965. Reporterul făcea biografia primilor ani de după terminarea facultății. Schița de portret creionată atunci rămîne în linii mari cam aceiași. Însă cei doi ani au adăugat date noi profilului, evident, neterminat.

Absolventă
industrială
giner princi
binatul chim
cu monogra
ritate, cîteva
cîștigate de
timente desp
înșuți. Chip
înăsprit, prol

Reporterul
presia că d
finitorie a a
Nu mi-a tăg
e convinsă
sistă, e în
e vorba nu
turile cu ce
ce ar vrea
stau altfel.
miditatea. D
cercetări „a
uzinal i se
cadrul lui
strict legate
vinsă că înt
s-ar putea
de aceea s-a
admitere la

— E una
mîndresc.

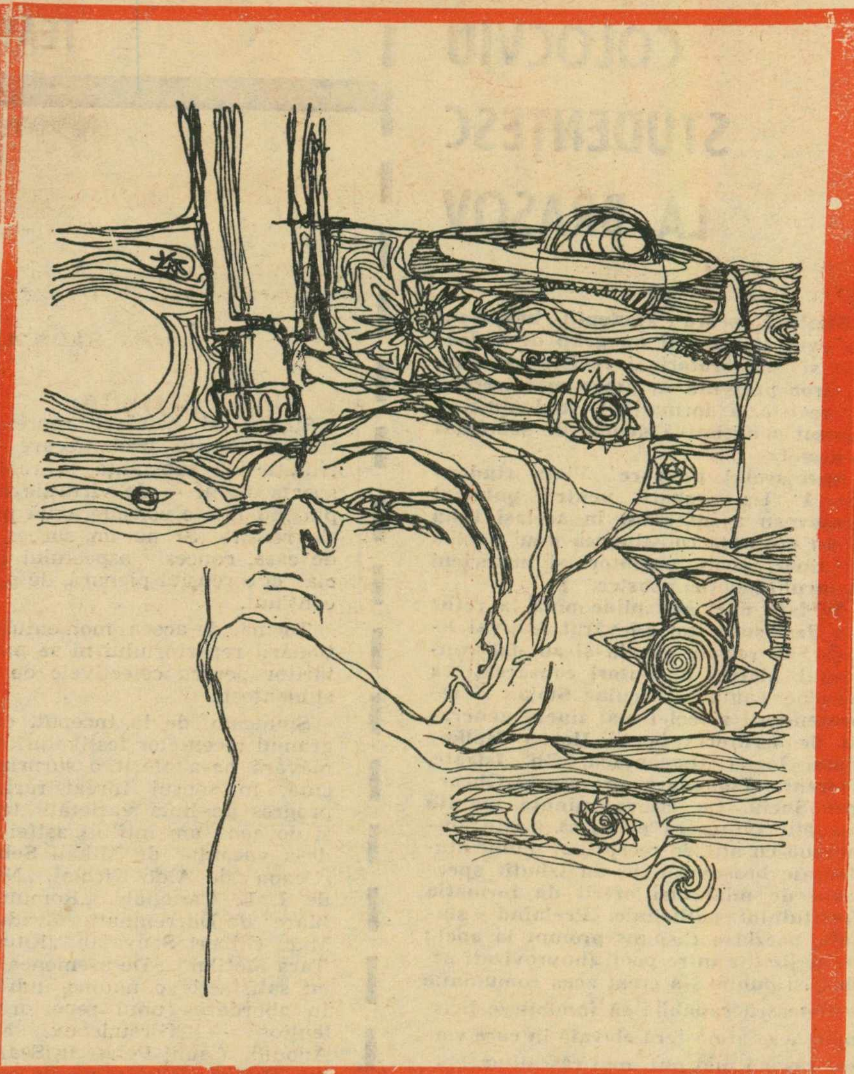
Timp de
va experime
fabricație a
substanță c
catalizator î
buie să-și re
pentru exper

— E vorb
fluidizat, c
de 1 200°.

Prepararea
constituie u
faze premer
un strat de
ținînd alum
de tînăra i
serie din
Timpul de
deci s-ar în

UNUI

IEZUL

as undeva
ziaste. Îna-

r noastre.
să învățăm
Sîntem în
lui. Înain-
rospecțimea
avut fru-
d de aceea
vom sădi

și labora-
tem astăzi
Și sălile
și glasul
itorul ei.
dragi —
chipurile
let imens
Noi conti-

ște 45 de
așteptat.
de la ei

astre

a tutu-
— pen-
tru altul
ne, spre
fiecare
nalității
mene cu

● ● ●

de chimie
devenit in-
la Com-
Halatul alb
aceeași pu-
i și unele
eleași sen-
tă de tine
n s-a mai

eca cu im-
sătura de-
imiditatea.
ăcat", însă
mai per-
De fapt
de rapor-
Cu ceea
lucrurile
exclude ti-
at să facă
laboratorul
lalizat. În
problemele
. E con-
cercetări
din. Poate
menul de
at.
care mă

studia și
u nou de
aluminiu,
ză drept
eze. Tre-
aparatul

or în pat
înaltă,

aluminiu
numărate
străbate
reu con-
propus
însă o
rgătoare.
ai scurt,
activitate

mai mare. Apoi s-ar reduce spațiul de fabricare. Eficiența acestui nou procedeu — în pat fluidizat — este evidentă.

Își va construi reactorul cu ajutorul uzinei. Dar pînă atunci, ore de intensă documentare. Faptul că știe engleza, franceza și rusa îi permite să se informeze serios în literatura de specialitate. Nu prea are timp liber. Totuși, seara, la lumina tainică a veiozei, se apleacă cu dragoste și peste paginile lui Dostoievski, Madàch sau London. Cînd e obosită, se cufundă în fotoliu și ascultă cu evlavie un disc de muzică din Beethoven sau Bach.

Mircea ICHIM

P.S. Am certitudinea că acest portret se va îmbogăți în timp. Îl întrerup aici. Altcineva va trebui să-l continue iar. Probabil cînd inginera Nety Căruceru va fi doctor în chimie.

TĂCERILE MARIANEI

În general e o fată volubilă. O ascultăm cu plăcere. Vorbește repezit dar clar. Nu-ți dă niciodată impresia că știe mai mult decît tine. Te convinge că lucrul despre care vorbește **il știai și tu**. Nu, nu pare să se deosebească cu nimic de noi... Și totuși, la seminarii ea știe tot (și mai bine decît noi!), la examene ia notele cele mai mari.

La început ne-a uimit, n-am prea înțeles cum se poate. Cînd are ea timp să citească atîta? Acum știm: în clipele ei de... tăcere. Fiindcă Mariana Constantinescu știe să... tacă. Adică să se adîncească în lectura unei cărți, undeva în rîndul din față al bibliotecii, undeva într-un parc, ori în camera din cămin. Atunci, pentru ea nu mai există nimeni și nimic. Sau poate că atunci există totul. Cu siguranță...

Noi, la Baia Mare, nu sîntem mulți studenți. De aceea ne e foarte ușor să ne cunoaștem. Cred însă că cea mai cunoscută dintre colegele noastre este Mariana, din anul III Filologie. Cînd a luat premiul trei la Seminarul național al cercurilor științifice de la Iași ne-am bucurat ca de propria noastră izbîndă. Și era de fapt izbînda noastră.

În curînd vom absolvi. Și, desigur, tăcerile Marianei vor fi și mai mari, și mai pline. Vor fi zile și nopți, într-un sat de munte ori de cîmpie, în care cuvintele se vor umple de sensul adînc al vieții... În fața copiilor ele vor fi rostite ca un cîntec.

Andrei CRIȘAN

UN OM DE AUR

Studenta Elena Vătafu, anul IV, Facultatea de tehnologia și chimizarea petrolului și gazelor (I.P.G.G.), la întrebarea noastră „Care este cel mai iubit coleg al vostru?", n-a stat mult pe gînduri: Constantin Aurescu.

— De ce?

— E un om de... aur. Jocul de cuvinte parcă nici nu este întîmplător în ceea ce-l privește.

— Să vedem ce înseamnă un om de aur.

— Vreți să-i fac portretul, da?

— Da!

— Perfect. Primo: încă de la întîia vedere îți lasă o impresie excelentă. Are, cum zicem noi, lipici. Apoi, impresia aceasta se întregește. E un om deschis, se destăinuie în permanență. E singurul coleg al nostru care n-are secrete. Secundo: e săritor. E drept, nu-și oferă ajutorul decît atunci cînd e convins că cel de alături are într-adevăr nevoie de el sau că poate să i-l dea. Atunci nu ezită. Mulți am învățat cu el și știm cît de frumos poți învăța cu el. Aș zice că are un adevărat simț pedagogic. Cred că o să fie, ca inginer, un om foarte iubit și ascultat. În plus, este cel mai **bun** student din an.

— Cum este privit de colegi?

— Este omul în care poți să **ai** încredere și de la care poți aștepta un sfat bun. În jurul lui ne-am unit și sîntem un colectiv strîns. A fost doi ani la rînd secretarul biroului U.T.C. Pot să spun că dacă organizația noastră este foarte puternică un merit deosebit îi revine lui.

— Și este chiar așa, un îngeraș, fără lipsuri?

— O, nu... Are și lipsuri. Așa, bunăoară, este foarte naiv. Adică de o naivitate vecină cu candoarea...

Veronica MUREȘANU

UN TIP FENOMENAL!

Îmi închipui acest monolog. Eroul monologului: Ștefan Avădanei, anul III, Filologie. Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași. Decor: un parc, o bancă. Sau oricare altul. Monologul începe greu, ca un ecou la o discuție anterioară. I s-a spus: ești un tip fenomenal!

— ...Și asta așa, de la obraz... Cum ai fi spus: ai ochi albaștri... E de-a dreptul stupid. Nu pot trăi cu această... replică. Anul trecut, într-o ședință, cineva a spus: „Să ascultăm și părerea tovarășului Avădanei, omul nostru de 10..." Am simțit că mă sufoc. Ce înseamnă să fii un om de 10?... Nu din modestie îmi pun această întrebare, dar cred că notele sînt... indulgente. Îmi sînt puse în comparație cu... altele. Sînt mereu comparat cu colegii mei. Dacă și ei ar avea aceste note aș fi desigur un tip cît se poate de obișnuit. Poftim! Acum m-a cuprins și îngîmfarea. Dacă, dacă... În fond totul este simplu de tot. Sînt un fricos, un timid. Mi-e frică **să nu știu**. Cred că dacă, la un examen, n-aș ști nimic, aș intra în pămînt. N-aș putea rezista. Și atunci stau în bibliotecă, citesc, conspectez. N-am o memorie prea bună, nu pot prinde din zbor. Sînt aproape un... tocilar. Zic — aproape. Poate că nu sînt deloc. Dar ce importanță are asta? Se zice despre mine că îmi conspectez și declarațiile de dragoste. Fiindcă am peste tot numai fișe. Mă rog: nu cred despre mine că sînt un tip genial. De aceea și caut să înlocuiesc această... lipsă cu multă muncă. Îmi place să studiez. Cea mai mare bucurie a mea ar fi să fac cercetare științifică. Toată viața. Eu nu mă plictisesc niciodată, pe cuvînt! După părerea mea se plictisesc numai aceia care au prea mult timp liber. La vîrsta noastră nu există timp liber! Adică nu așa, timp pierdut... Dacă am trăi, să zicem, vreo 300—400 de ani, mă rog, dar așa... O colegă mi-a găsit un... pseudonim: enciclopedie ambulantă. Bine-ar fi să fie așa. Mulți cred că eu nu știu să mă distrez. Ba știu. Și-mi place al naibii să mă distrez. Dar în timpul liber...

Poate că acest monolog nu s-a petrecut încă. N-am făcut altceva decît să mă pun pe mine în situația lui Ștefan Avădanei. Mi-am închipuit ce-aș gîndi eu dacă aș fi El. Și nici nu știu dacă aș putea fi într-adevăr El.

Alexandru PASCU

CUM A FOST PRIVAT REPORTERUL DE RELATAREA UNEI ÎNTÎMPLĂRI DEOSEBITE...

Îngăduiți-mi să vi-l prezint, sau, mai exact, să vă spun cum mi-a fost prezentat inginerul Anghel.

— Te dau pe mîna ziarelor. Apoi către mine: În fața îl aveți pe inginerul Anghel.

Mă umfla rîsul, firește nu din motive de ilaritate, ci așa fiindcă inginerul Anghel era altfel decît mi-am închipuit, adică nu un om „în forță". Exuberanța tînărului cu care urmăream fluxul tehnologic n-avea nimic fals, nimic contrafăcut: răspundea la saluturile oamenilor, schimba două vorbe cu fiecare, firește nu de dragul de a fi simpatic. Aceste două vorbe erau dispoziții, chiar foarte stricte. Iată-ne la bordul celui mai mare vapor lansat la un șantier naval românesc; mineralierul „Petroșani", de 12 500 tdw. Ne aflăm pe puntea de comandă, la o înălțime destul de mare pentru ca întregul șantier să ni se înfățișeze ca o planșetă, iar în partea cealaltă Dunărea imensă, prelungită printre sălciile din bălți, în sus, în jos, apoi vapoarele, vapoarele care încă nu au navigat și vapoarele care navigau. Abia atunci și de fapt singura dată inginerul D. Anghel a amuțit, a renunțat la cuvinte și și-a îngăduit meditația. Destul de jenat i-am spus: „Oricît de neplăcut ar fi, oricît de nepotrivit, v-aș ruga să-mi vorbiți despre ceea ce s-a întîmplat imediat după absolvirea Institutului de construcții navale din Galați".

— Repartizarea la Galați firește m-a bucurat mult. Este cel mai mare șantier naval, apoi familia mea este aici în Galați. Am absolvit liceul cu 10 clase, am intrat în primul an la facultate, așa că eram destul de tînăr în momentul în care m-am prezentat la post. Trebuia să am răbdare și să nu mă revolt dacă nu sînt luat în seamă. Am avut-o.

Din 1962 am început să mă ocup de o problemă de tehnologie, care mă interesa încă din facultate. Pînă atunci în asamblarea vapoarelor se folosea metoda piramidală, o metodă simplă, sigură, dar care oferea doar două fronturi de lucru. Metoda pe care am propus-o eu, și anume bloc-secții, oferă patru.

— Metoda vă aparține?

— Nu, am studiat-o și la facultate și despre ea se poate citi în mai toate revistele de specialitate. Dar în nici o revistă nu se ajunge la concret. Vreau să spun că trecerea de la metoda piramidală la metoda bloc-secții complică întreaga tehnologie și, mai mult, cere din partea executanților vasului atenție maximă, o calificare superioară.

— Care este avantajul?

— Reducerea cu 25% a timpului de staționare pe cală. Fiindcă dificultatea nu ține doar de riscul de a nu se îmbina secțiunile pe care le pregătim în hală, ci și de modificarea stilului de muncă a celorlalți care concură la construirea vaporului. Îndemînarea muncitorului este condiționată direct de repetabilitatea operațiilor lui. Or, în noile condiții, muncitorul trebuia să intre în alt ritm. În plus, pentru a realiza în practică o idee nu e chiar atît de simplu, trebuie mers la amănunt, iar amănuntele sînt stricte și nu pot fi rezolvate cu un gest nervos al creionului. Concretizarea unui lucru cunoscut la general implică alte descoperiri sau mai exact obligă la invenție. Așa că a trebuit să declarăm inovație construirea barelor rigidizate, fără de care nu se putea trece la lucru. Dar foarte multe nu s-au ridicat la rangul de invenții, ci doar la soluții și pentru toate astea nu eram prea sprijiniți. Conducerea era speriată de riscul neîmbinării blocurilor, iar tehnicienii erau nemulțumiți pentru că trebuiau să se schimbe tehnologiile. Și totuși în 1963 s-a trecut la metoda bloc-secțiilor, iar eu am devenit șeful atelierului montaj-secții.

— Și după ce ați devenit șef de secție?

— E mult mai complicat din acest moment.

Și-a scos un caiet de notițe. Era scris mărunt, îngrijit și aproape plin.

— Priviți. Este de la începutul lunii trecute și în el sînt însemnări zilnice. În acest carnețel am un rînd este o hotărîre, o acțiune. Dacă le urmăriți veți găsi toate acțiunile, toate acele fapte „extraordinare" pe care le căutați dv. ziariștii, dar pe care eu nu le văd și de aceea îmi pare rău că n-am ce vă răspunde la clasica întrebare: „Puteți să-mi relatați o întîmplare deosebită?"

Grigore GRIN

V APRINS“

COLOCVIU STUDENȚESC LA BRAȘOV

Sîmbătă seara studenții brașoveni au avut ca oaspeți un grup de redactori și colaboratori ai revistei noastre, a căror prezență în programul trecerii în revistă a formațiilor studențești a marcat o inițiativă demnă de semnalat și urmat.

Spectacolul pe care „Viața studențească“ l-a pregătit pentru publicul brașovean a însemnat în același timp și un pas spre constituirea unui nucleu de tineri poeți, prozatori și muzicieni în jurul redacției noastre.

În fața unei săli pline pînă la refuz s-a desfășurat un adevărat festival literar, la reușita căruia și-au dat concursul, alături de autori consacrați ca Nicolae Tăutu și Niculae Stoian și reprezentanți ai celei mai tinere generații de scriitori : poeții Ileana Mălăncioiu, Ioana Diaconescu, Gh. Istrate, Florentin Popescu și prozatorul Gheorghe Suciu. Cu cîteva minute înainte oaspeții avuseseră prilej să asiste, împreună cu atît de receptivul public studențesc brașovean, la un izbutit spectacol de miniaturi oferit de formația Institutului politehnic. Preluînd ștafeta, poezia a răspuns prompt la apel ; pe nesimțite între poeți (improvizați actori) și public s-a creat acea comuniune sufletească capabilă să înnobileze lirismul, acea atmosferă elevată în care versul răsună mai pur, mai răscolitor.

Apoi, gazde și oaspeți au colaborat împreună la programul muzical care a încheiat spectacolul : Cristian Mihăilescu, student la Conservatorul bucureștean, a prezentat un recital de cantonete, iar tînărul interpret de muzică ușoară Dorin Anastasiu a cîntat alături de soliștii și orchestra Casei de cultură a studenților din Brașov, una din cele mai bune din țară.

Desigur, în afara unei plăcute seri culturale petrecute împreună, această ieșire pe teren a „Vieții studențești“ ne-a produs și bucuria unui contact intim, pe tărîmul propice al artei și al prieteniilor înjghebate pe loc, sincer, fără reticențe, cu studenții Brașovului

În plus, am avut ocazia să admirăm, simțindu-ne mai mult colegi decît simpli spectatori, un program de calitate și bun gust artistic, așa cum actuala trecere în revistă a formațiilor studențești din țară nu a oferit prea multe. Dovada cea mai bună o constituie, fără îndoială, reacția sălii, aplauzele și atmosfera entuziastă la care și noi, spectatori sau actori, ne-am alăturat într-o unică expresie a tinereții însuflețite.

Inițiativa „Vieții studențești“, primită cu atîta căldură de studenții Brașovului, sprijinită cu promptitudine de organele U.T.C. și U.A.S., trebuie fără îndoială perpetuată și în alte centre universitare, pentru a deveni un obișnuit colocviu tineresc, o modalitate continuă de contact cu studențimea țării.

P. EUGEN

TEATRUL ÎN FESTIVALURILE STUDENȚEȘTI

SUBIECTUL PROLOGULUI: REPERTORIUL

Suport al oricărei reprezentații teatrale, textul dramatic are o contribuție de substanță la realizarea spectacolului — de virtuțile lui depinzînd într-o considerabilă proporție reușita. Și nu un succes ieftin de casă, concesiv aspectului comercial, ci o reușită plenară, de profund conținut.

Tocmai de aceea momentul selecționării repertoriului ni se pare hotărîtor pentru colectivele de teatru studențești.

Spuneam, de la început, că programul recentelor festivaluri de primăvară ne-a oferit o surpriză plăcută, în sensul înregistrării unui progres pe linia varietății tematice și de gen ; am întîlnit astfel „Jocul de-a vacanța“ de Mihail Sebastian, „Ceapa“ de Aldo Nicolaj, „Năpasta” de I. L. Caragiale, „Romulus cel Mare“ de Dürrenmatt, „Evadații“ de Marc Gilbert Souvajan, „Rituale din Țara Moților“... De asemenea, notăm cu satisfacție o anume îndrăzneală în abordarea unui repertoriu pretențios — Giraudeaux, Molière, Anouilh, Camil Petrescu, Sean O'Casey, Pirandello — și apreciem **inițiativa** de a prilejui debutul unor tineri dramaturgi.

A fost însă manifestată grija pentru calitatea fiecărei opțiuni ?

Trebuie să recunoaștem, de data aceasta cu părere de rău, că lucrurile stau mai prost decît s-ar crede la prima vedere, iar întrebarea își află deseori un răspuns negativ.

Deși, scriptic, fiecare casă de cultură sau club are un colectiv artistic de conducere, în atribuțiile căruia intră și stabilirea repertoriului formațiilor, acesta practic e inexistent ; ce piesă va pune în scenă echipa de teatru hotărăște singur, de obicei, instructorul angajat.

Criteriul încetățenit de selecție ? O piesă într-un act (dată de un amic sau pe care a interpretat-o și el cîndva) sau o piesă mai nouă (să nu se creadă că sîntem demodați), ori o partitură „pe specific“ (amintind de profesia celor ce alcătuiesc colectivul) sau...

Iată, prin urmare, cum a **„consimțit“** formația de teatru a Institutului de medicină din Capitală să joace un text anost, lipsit de un real conflict, în care a fost vizibil că nu crede („Cu cine mă bat ?“ de A. Storin), cum au **„acceptat“** agronomii ieșeni să-și sacrifice orele lor de odihnă pentru o piesă de calitate îndoielnică. Și tot astfel se explică de ce au apărut „Alt tramvai numit dorință“ semnat de M. R. Iacoban (Casa de cultură a tineretului și studenților din Iași), „Neîncredere în foișor“ de N. Ionescu (Universitatea București și Politehnica Galați), „Nota zero la purtare“ de V. Stoenescu și O. Sava (Casa de cultură a studenților din Cluj) și încă atîtea alte lucrări dramatice inconsistente sau depășite de evenimente.

Un alt aspect al problemei, asupra căruia dorim să insistăm, este acela al debuturilor. Trebuie să precizăm dintr-un început : nu ideea că o formație studențească lansează un autor dramatic tînăr ne daranjează ; dimpotrivă. Obiecția noastră se ridică împotriva concesiilor inexplicabile care se fac — din dorința de a frapa prin nou ori prin modernism — unor texte insuficient elaborate, fără substanță. La Timișoara ne-am întîlnit, de pildă, cu o compunere

„Crivățul de-aseară“ (spectacol al Institutului agronomic bucureștean) a reușit să „înghețe“ pînă și actorii...

modestă, lipsită de originalitate, în care autorul mizează, pentru succes, pe aglomerarea unor propoziții stereotip și evident și pe comicul absurd rezultat de aici, pe efectul unui limbaj pretențios, relevînd fie un gol sufletesc, fie o prostie, fie incultură. Această compoziție este „Portocala verde“ a lui Radu Dumitru. Un text de asemenea discutabil ni l-a oferit și formația I. S. E. prin „Cînd frunzele nu vor să cadă“ de Dorin Moga. Dedicată unei idei pe care nu o putem accepta — lumea e de esență mediocră, meschină, iar oamenii, pentru a trăi liniștiți, trebuie să suprime adevărul — această piesă nu se justifică nici măcar printr-o construcție riguroasă... Personajele sînt insuficient conturate, astfel că arareori izbutesc să se ridice pînă la simboluri (așa cum probabil a intenționat dramaturgul), ideea trebuie ghicită, în final, dintr-un noian de secvențe oarecum egale și prea puțin semnificative, reprezentînd datele conflictului.

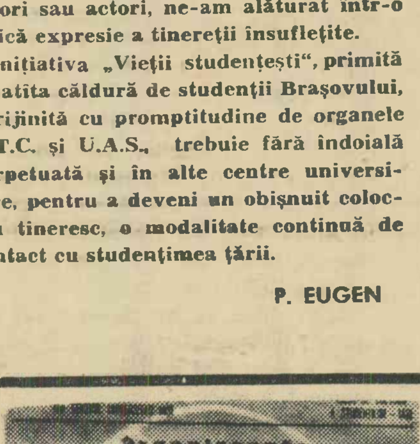
Lucrarea care ne-a provocat o totală nedumerire a fost însă „Crivățul de-aseară“ de Leonida Teodorescu (Institutul agronomic București). Mai mulți „eroi“ trăiesc între grinduri și așteaptă interceptarea unui semnal pentru a începe secerișul stufului. Dar semnalul nu sosește. Și atunci își petrec vremea conversînd despre amor și despre mîncare, iar din cînd în cînd devin subit poeți și „ascultă cum suflă crivățul“. Drama se consumă în trei acte — timp în care apare Fata stufului, se ivește o ziaristă, încetează din viață subiectul de investigație al gazetarei etc. — cu replici stridente și dialoguri voit incoerente. O vulgaritate groasă îneacă pe parcurs totul, undele de lirism facil n-au efect, clamarea obsesiei sexului nesatisfăcut îți sparge timpanele...

Este de-a dreptul de neînțeles : cînd dramaturgia română și universală pune la dispoziția oricărui iubitor al Thaliei titluri de valoare incontestabilă, noi să asistăm în concursurile studențești la spectacole dintr-un început compromise de texte ? Oare să fi dispărut simțul discernămîntului ? În nici un caz... Numai faptul că publicul părăsea treptat sala de spectacol, care și altfel era cam goală, și e un exemplu.

Situația creată — difuzarea prin spectacol a unor producții fără valoare — se datorează în primul rînd colectivelor artistice care nu își fac datoria și lipsei de interes (sau de pricepere) a unor instructori artistici angajați. O parte însă din vină aparține și revistelor literare și de specialitate (Gazeta literară, în special Teatru) care publică — nu realizăm în baza căror criterii — lucrări dramatice inconsistente, puerile (și „Crivățul de-aseară“ și „Portocala verde“ și „Cu cine mă bat ?“ au văzut lumina tiparului în coloanele lor). Și ce este mai derutant — multe apar însoțite de recomandări laudative nemeritate.

Experiența din anul acesta a repertoriului va fi, credem, un prilej de meditație pentru cei vizați, astfel încît pe viitor sperăm să începem obișnuitul comentariu cu **problemele realizării spectacolului**. În condițiile prezente montarea reprezentațiilor va constitui obiectul altui articol, viitor.

Roxana COSTACHE

PRIMA EDIȚIE

Spre deosebire de alte centre universitare aflate la a doua sau chiar la a treia ediție a festivalurilor artistice studențești, Iașul debutează. Programul însă, destul de variat și de judicios întocmit, nu acuză în nici un caz lipsa de experiență a „începătorilor“... El cuprinde spectacole ale Conservatorului „George Enescu“, un repertoriu teatral bogat — din care nu lipsesc Molière, Saroyan, Caragiale, Anouilh, Nicolaj — producții ale ansamburilor folclorice și de estradă, spectacole de brigadă.

Notăm și o săptămînă a filmului pentru studenți, între 24 și 30 aprilie, în care vor fi prezentate pelicule de certă valoare, urmate de comentarii și discuții. De asemenea, remarcăm un concert de muzică clasică susținut de orchestra semisimfonică a Casei de cultură și un spectacol al formației de muzică de cameră a Institutului medico-farmaceutic ieșean.

Festivitatea de închidere a festivalului, premierea formațiilor și a interpreților laureați vor avea loc în 2 mai... Cei evidențiați vor prezenta cu acest prilej spectacolul de gală al festivalului „Cîntăm tinerețea“, iar seara întregul Iași universitar va putea petrece în Piața Unirii la marele carnaval al tinereții...

D. VLAD

P.S. După cum ne informează o adresă a Casei de cultură, ediția a doua a Festivalului artei studențești ieșene se va desfășura între 10 și 17 decembrie 1967, în cinstea aniversării Republicii, și se va intitula „Ție, Românie !“

memento

RELIEF

● O lectură de o deosebită savoare o procură capitolul **„Praznic domnesc"** din romanul **„Săptămîna nebunilor"**, publicat de Eugen Barbu în revista **„Luceafărul"**. Folosind texte vechi, nu poate în primul rînd de a extrage din ele o faptică, o anecdotică insolită, cît mai ales de a revitaliza procedee artistice, o limbă și o tonalitate excelente, Eugen Barbu obține o partitură remarcabilă pe linia multora dintre cele sadoveniene. Stăruința de acum cîțiva ani pe textele unui Ghica și a altora se dovedește a fi fost doar un început. Fragmentul pe care prozatorul îl dezvăluie acum, dincolo de calitățile lui intrinsece, ridică și un argument la aplecarea, și a cititorilor și a criticilor, spre bogăția monumentelor noastre literare vechi, unde ne întîmpină, multe, comorile.

● Miercuri 20 aprilie a avut loc în sala Ateneului concertul orchestrei de studio a Conservatorului **„Ciprian Porumbescu"**, sub conducerea dirijorului Anatol Goreaev, student la clasa de dirijat a profesorului Dumitru D. Botez. Deși încă pe băncile facultății, Goreaev este o personalitate afirmată în viața muzicală a țării noastre. Din păcate studenții centrului universitar București continuă să dovedească prea puțin interes față de succesele colegilor lor de la Conservator.

● I. Mureșan redivivus ! Îi urăm să fie sănătos și pertinent !

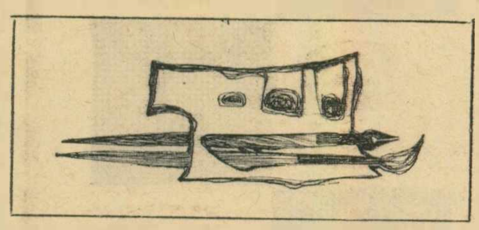
● O nouă emisiune pentru studenți **Alma Mater** a fost inaugurată de către Televiziune săptămîna aceasta. Salutăm inițiativa ca binevenită și pentru că la rîndu-ne sîntem o revistă a studenților ne permitem, colegial, cîteva sugestii. Nomenclatura gravă și cu răsunet frumos în inimile tuturora, profesori și studenți, angajează pe inițiatorii ei în continuare (trecînd peste tracul începutului) la dezbaterea celor mai interesante probleme ale **vieții universitare.** În acest sens, din emisiune nu pot lipsi profesorii. Dialogul dintre aceștia și studenți, considerăm noi, va da acestei emisiuni profilul ei, dincolo de faptul că în acest fel își va respecta și titulatura. Nu ne îndoim, de asemenea, că viitoarele emisiuni vor avea mai multă spontaneitate, mai puțină **„publicitate"**, în folosul noilor idei tinerești, cum și aportul mai atent al celor care mînuiesc camerele de luat vederi.

DESEN ȘI GRAVURĂ — 1967

Sălile Dalles găzduiesc o nouă expoziție de mari proporții : Salonul republican de desen și gravură. Grafica, solicitînd mai intens privirile vizitatorilor, trăiește în astfel de expoziții un adevărat triumf.

Între lirismul discret ce se degajă din peisajele pragheze surprinse de Mihu Vulcănescu și dramatismul simbolurilor lui Marcel Chirnoagă („Violență" și „Victorie") întîlnim sarcasmul sau bonomia caricaturii (Șilvan Ionescu — „Poetul Ion Barbu"), noblețea afișului (Ion Mitrici, „Richard al III-lea) și severitatea gravurilor în metal. Diversitatea tematică, de tehnică și de modalitate expresivă, acordă acestui salon fastuos dimensiuni pe coordonatele cărora momentele de culme sau căderile pot fi mai greu sesizate. Oricum, a-l parcurge în grabă, prin sondaj, sprijinindu-ne exclusiv pe reperele pe care ni le furnizează anumite nume consacrate, ar fi cel puțin nedrept. Pentru că, alături de Marcela Cordescu, Constantin Baciu, Eugen Mihăescu, Octav Grigorescu, Vasile Celmare și Ileana Bratu, pot fi citați numeroși alți graficieni ale căror lucrări se disting, în egală măsură, prin siguranță, prin claritatea compozitiei lor cît și prin originalitatea

viziunilor pe care ni le propun. Poate fi citat, de pildă, Nicolae Săftoiu, autorul unor memorabile ilustrații dantești, sau Ion Murariu, prezent în expoziție cu o acuarelă, „Iarna pe gîrlă", în care tratează peisajul cu un remarcabil discernămînt cromatic.

Prezent și în acest salon prin cîteva piese remarcabile, afișul românesc de calitate continuă să-și consume existența în cadrul restrîns al expozițiilor personale sau colective. Strada continuă să resimtă prea puțin puterea lui de a influența traiectoriile pietonilor. Poate că prea puține proiecte ajung în tipografii spre a fi difuzate în tiraje apreciabile, poate că tipografiile se străduiesc prea puțin să realizeze tiraje care să mențină calitatea cromatică a machetelor...

Mihai PELIN

DE UNDE VOR FI RECRUTAȚI VIITORII REGIZORI DE OPERĂ ȘI OPERETĂ ?

Iată o întrebare oportună, la care în loc să ne răspundă Conservatorul, ne-au făcut cîteva sugestii :

Alexandru Szinberger, *directorul Operei maghiare din Cluj,* A. I. Arbore, Ilie Balea, *regizori la Opera română din Cluj,* Emil Strugaru, *referent literar muzical la O. R. C. și* Remus Tașcău, *student la Conservatorul „G. Dima" din Cluj.*

ALEXANDRU SZINBERGER. Doresc să încep această discuție cu întrebarea : Institutele muzicale dispun la ora actuală de regizori suficienți ? *Nu !* Iar a doua întrebare : A fost bună forma cea veche, care a existat în pregătirea regizorilor de operă ? Și aici același *nu*. De ce ?

Profesia de regizor de operă este așa de complexă încît un absolvent de liceu nu se va putea forma direct ca regizor. Se recomandă ca absolvenții unor secții ale Conservatorului sau Institutului de teatru să urmeze un curs postuniversitar, în care să se specializeze ca regizori de operă și operetă.

— Cum vedeți mai în amănunțime această problemă ?

— Există două alternative : 1. pentru absolvenții Conservatorului e necesar un curs de 2 ani, în care să-și însușească tainele regiei ; 2. pentru cei care provin de la un institut de teatru acest curs să dureze 3 ani, pentru că ei au nevoie și de o pregătire muzicală.

— Dar regia tehnică ?

— Regia de culise, sau tehnică, nu se poate învăța la școală. E vorba de o practică pe care o faci pe scenă. Un regizor de culise bun nu poate fi decît cu studii superioare de specialitate. El e „stăpînul scenei", el menține spectacolul la nivelul premierei și, necondiționat, are sarcina să-l ridice din punct de vedere calitativ. Iar din acești regizori de culise se pot crește și forma asistenții de regie, care sînt indispensabili oricărui teatru de operă.

A. I. ARBORE : Din 1956 nu a mai absolvit nimeni o clasă de regie de operă, iar dintre absolvenții de atunci doar patru lucrează în meseria de regizor de operă.

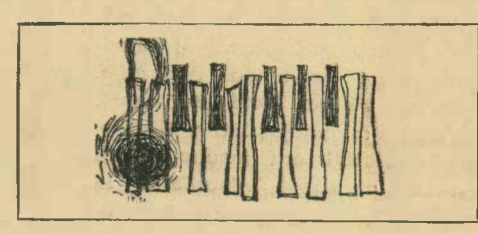
Unele teatre muzicale din țară (Brașov, Galați etc.) lucrează cu invitați. Aceștia nu au asistenți care să continue linia și concepția impusă spectacolului, lucru ce duce la un moment dat la o scădere a nivelului artistic obținut la premieră.

S-a zis că au fost prea mulți regizori la început. Dar iată că acum nu mai sînt deloc. Și chiar dacă ar fi mulți, nu se pot ridica toți la un nivel înalt, fapt care ar obliga la creșterea numărului de asistenți, iar asistenții, cum am mai spus, ne sînt foarte necesari. Motivez acest lucru printr-un exemplu : marii regizori ai lumii sînt solicitați de către mai multe opere mari. Ei acceptă punerea în scenă a unei opere, dar nu pot merge de cîte ori ea se reia. Continuarea concepției impusă spectacolului este făcută de asistentul care a fost prezent la punerea în scenă. Sugerez de asemenea Ministerului Învățămîntului că este necesară înființarea măcar a unei școli profesionale în care să se învețe tehnologia scenei. Nu avem oameni calificați în acest domeniu, fapt care înfrînează munca noastră, a regizorilor, pentru că „mașiniștii" — cum li se mai spune — lucrează mai mult „după ureche".

EMIL STRUGARU : Nu am putut pricepe de ce cîntărețul de operă este privat, de cele mai multe ori, de dreptul de a fi și actor.

Am văzut multe spectacole de operă care — deși subiectul prezenta nelimitate și fertile posibilități de exploatare actoricească — erau la un pas de a deveni concerte în costume. Or, prin aceasta privezi spectacolul de una din notele sale dominante.

Iată de ce consider că înființarea unei clase organizate de regie de operă ar îmbunătăți în mod substanțial această latură.

REMUS TAȘCĂU : Încă din primul an de studii la Conservatorul clujean am simțit o atracție deosebită spre regia de operă. De atunci urmăresc cu interes în fiecare an zvonurile (pentru că există și ele !) în legătură cu înființarea unei secții sau clase de regie de operă.

ILIE BALEA : Regia de operă nu este cu nimic mai prejos decît cea de teatru. Problemele pe care le impune — implicația organică a muzicii în acest gen, o fac și mai complexă, și mai complicată.

Problema pregătirii regizorilor de operă cere selecționarea unor cadre cu potențial creator real, dezvoltarea metodică a acestui potențial, formarea unor personalități cu o cultură temeinică și multilaterală. O asemenea personalitate nu se poate forma decît în învățămîntul superior, într-o secție anume profilată pentru asemenea cerințe.

Deci, pe lîngă pregătirea de bază, elementară aș spune, de muzică, literatură etc. se cuvine sondat terenul aptitudinilor native.

Cei selectați ar urma să parcurgă doi ani minimum de pregătire metodică teoretică, dar și cu aplicații practice, și cel puțin doi ani de exercitare efectivă a diferitelor laturi ale activității regizorale înainte de a da examenul care să le consfințească calificarea.

— Așadar, o problemă de specializare suprauniversitară ?

— Desigur, în egală măsură cu problema de activitate practică într-un teatru sau studio muzical. Pornind de aici s-ar putea pune în discuție profilarea studiilor pe ani, disciplinele necesare etc. etc.

Anchetă realizată de Dumitru VIRTIC

„ROMULUS CEL MARE" la Studioul I.A.T.C.

Fr. Dürrenmatt, unul dintre cei mai originali scriitori ai literaturii occidentale contemporane, ieșea definitiv din zona anonimatului în 1949 cu „Romulus cel Mare". Dacă pentru nuvelele sale a ales formula romanului polițist, în teatru a optat pentru o comedie cu un nelipsit substrat tragic și absurd. Opțiunea dramaturgului pentru comedie pleacă, pe de o parte, de la considerentul că ea reconstituie mai fidel imaginea condiției umane, a unei lumi în declin, pe de altă parte, de la eficacitatea ei funcțională. „În comedie — spune scriitorul — se manifestă libertatea omului, în plîns — necesitatea. Astăzi noi avem de demonstrat libertatea". Crezînd că tiranii se tem doar de batjocură, de satira puternică, Dürrenmatt folosește din plin aceste mijloace în piesele sale, mai ales în „Romulus cel Mare".

Spectacolul prezentat de studenții anului IV de la I.A.T.C. constituie o reușită. Viziunea regizorală a Sandei Manu a ținut să descopere cu precădere implicațiile contemporane ale piesei lui Dürrenmatt, revitalizînd în acest scop replicile esențiale care trimit direct la societatea capitalistă actuală. Repulsia autorului față de orice imperiu modern bazat pe constrîngere și violență apare în spectacolul Sandei Manu ca un strigăt de avertisment contra celor care-l susțin. Păstrînd un ritm alert — intrările și ieșirile din scenă fiind bine puse la punct — și o tensiune dramatică subterană, realizată prin evitarea tentației șarjei grotești, spectacolul se menține în limitele unei deosebite sobrietăți a realizării comicului. Totuși, revolta neputincioasă și pasivă, situată exclusiv pe planul etic, a eroului principal, ni s-a părut ștearsă.

Interpreții au muncit fiecare în limitele rolului încredințat, contribuind la crearea unui spectacol unitar. Constantin Doljan (Romulus) realizează o creație care i-a adus aprecierea publicului și, sperăm, a colegilor și profesorilor săi. Calmul, nonșalanța, aerul ușor plictisit și maiestuozitatea atitudinii împăratului sînt perfect redate de interpret pentru a transmite ideea supunerii lucide în fața destinului istoric ca rezultat al înțelegerii unui act de necesitate. Remarcabil, în primul rînd prin originalitate, e Dan Nuțu, un Odoacru straniu și murdar, în pantaloni și cu basma, un conducător de oști a cărui ferocitate și brutalitate sînt numai exterioare. Aemilian, în interpretarea lui Sorin Postelnicu, apare ca fiind singurul apărător sincer al patriei condamnate la pieire. Plăcută ca înfățișare, fizică bineînțeles, Alinta Ciurdăreanu suficient de pură — în rolul Rhea.

Victor RARES
Mihai ȘTEFANESCU

P. S. — Nu știm din care motive la Studioul I.A.T.C. se permite accesul copiilor de-o șchioapă care deranjează penibil actorii și publicul. Doar nu e teatru pentru copii !...

tec

HERVÉ NU MAI ESTE ORFAN

Ridicat deodată, la 19 ani, la rangul de vedetă cu al său „Capri c'est fini", Hervé Vilard a avut un drum greu de parcurs. El vine dintr-o copilărie fără bucurii, petrecută în azilul de copii părăsiți, după care a urmat cursurile unei școli de tipografie. Dornic să ia lecții de canto, Hervé s-a angajat într-o librărie, dar salariul era insuficient. Și atunci a urmat întoarcerea la orfelinat, claustrarea. Prima șansă i-a surîs cînd un negustor de tablouri l-a înfiat, scoțîndu-l în lume... S-a angajat într-un magazin de discuri de pe Champs-Elysées, a luat lecții de canto cu Christiane Néré, care l-a prezentat unui director al casei Philips.

Acum, după ani duri, de perseverență și îndîrjită muncă, Hervé nu mai este un orfan; lumea întreagă l-a adoptat, o dată cu cîntecele sale.

ȘI EI AU FOST STUDENȚI...

Am primit de la colaboratorul nostru C. Cristobald cîteva mărturii despre anii de studenție ai lui Sadoveanu, Vasile Pârvan și... Vasiliu-Birlic. Astăzi citiți despre:

SADOVEANU MIHAIL, student la actorie...

Pînă să ajungă, la maturitate, scriitor ilustru, Mihail Sadoveanu a vrut mai întîi, la 20 de ani, să se facă... actor. Trimis în 1900 de tatăl său la București să urmeze „facultatea juridică", spre a deveni avocat, absolventul de liceu Sadoveanu A. Mihail a preferat în Capitală o altfel de studenție: la „Academia liberă de muzică și artă dramatică" a poetului Th. M. Stoenescu, spre a deveni artist dramatic.

Se vede însă că nu-l îndemna o prea mare vocație spre actorie, deoarece, după numai o lună sau două, la întîiul pretext ivit a și abandonat școala. Pretextul: că patronul „academiei", poetul Stoenescu, cirac macedonskian, a bagatelizat într-o zi, la curs, o poezie a idolului Eminescu.

Episodul l-a istorisit mai tîrziu scriitorul însuși, cu umor, în cartea sa din 1944 „Anii de ucenicie", arătînd cu ce mușchetară bravură l-a înfruntat pe pîngăritor.

Și Mihail Sadoveanu n-a mai devenit actor. Și nu regretă, azi, nimeni. Chiar dacă ar fi fost un actor bun n-ar mai fi creat însă și uriașa sa operă literară, știindu-se în cîtă măsură teatrul confiscă și macină vocațiile și energiile altor muze. Încît „bine a făcut" studentul Sadoveanu că s-a răstit la profesorul său de actorie de la 1900. Dar...

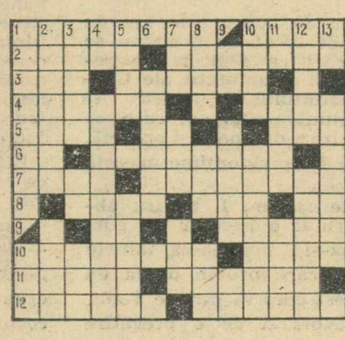
...dar dacă o fi și azi, pe undeva, la vreo școală de actorie, vreun student obraznic cu profesorii săi, nu e sigur că — numai cu atîta — va ajunge și el... mare scriitor.

UN SFÎNT ÎN PROCES !!!

Sfîntul Spiridon, patronul insulei Corfu, este personajul principal al unui proces care pasionează de mai bine de un an întreaga Grecie. Urmașii săi reclamă osemintele ilustrului lor strămoș episcopului insulei. Acesta însă nici nu vrea să audă. Originea „pioasei neînțelegeri" ajunsă în „Palatul Justiției" din Atena este strîns legată de avantajele materiale pe care le aduc în fiecare an „moaștele" sfîntului Spiridon, de pe urma turiștilor care vizitează insula. Ei se opresc întotdeauna la locul unde sînt îngropate osemintele, deoarece există o tradiție care susține că acest loc este aducător de fericire.

Fericirea este însă mai mare pentru cei care se ocupă de acest punct de atracție și deci nu vor sub nici o formă să o cedeze.

LA MODĂ !

ORIZONTAL: 1. Cusute cu ață albă — Trenă; 2. Ținută de gală — Șic; 3. Un fluviu de la vărsare spre izvor — Îmbrăcate; 4. I se ia măsura — Tăietură clasică; 5. Ține de modă — Ruptă la mijloc — Paiete în noapte (sing.); 6. Ține de ahtiat — Furnizori de blănuri; 7. La a doua probă — A îmbrăca alte haine; 8. Lat grecesc — Panglică (înv.) — Curs; 9. Se poartă la fote (pl.) — Luat de la solduri; 10. Zorzoane textile — Le simți pe pielea ta; 11. Pantaloni strîmți — Întăriți; 12. Purtată pe sub balon — Adorau Vesta.

VERTICAL: 1. Îmbrăcat după ultima modă — Se poartă cu mănuși; 2. Scoasă din fire — Toarce fără folos; 3. Întunecat la față — Răpuse — Marșarier; 4. Sutane — Funde pentru bărbați; 5. Personaj shakespearian — Șiret din fire; 6. A da veste; 7. Ca lumina zilei — Se împart în două — Înainte de litera H; 8. Veste de la țară (sing.) — E tot un tot — Curelușă; 9. Purtate de fete — Țesut gros — Ținute în pumn; 10. Are stofă — Dat la retuș; 11. Dă tonul — Lipit de perete — Butoaie; 12. A pune în cuier — Comerț; 13. Tare din fire — Îmbrăcate de teatru.

Constantin DUMITRESCU

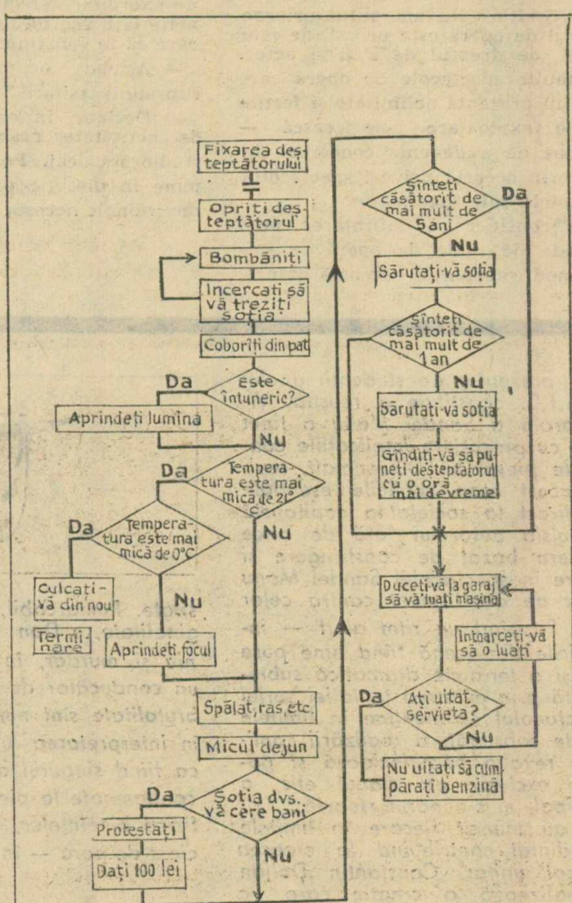
PROGRAMARE DISTRACTIVĂ

Instrucțiunile care se dau unei mașini de calcul trebuie să-i prescrie nu numai ce are de făcut, dar și momentul exact în care trebuie să îndeplinească ceea ce i s-a prescris. Căci, după cum se spune, deocamdată acesteia trebuie să-i explici totul, pînă la cele mai mici detalii, ca unui idiot.

Prin programul impus, omul îi stabilește astfel mașinii modul în care aceasta urmează să raționeze. Acest raționament trebuie simplificat însă la maximum, în așa fel încît, în diferite etape ale raționamentului, mașina să nu aibă posibilitatea de a alege decît între două căi.

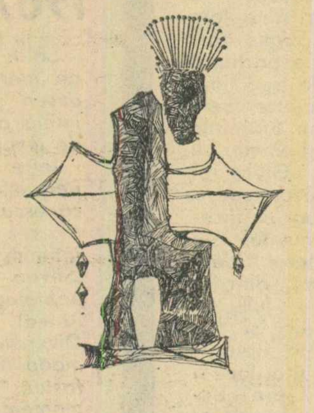
Ca exemplificare umoristică de întocmire a unui astfel de program, casa I.B.M., cea mai mare constructoare din lume de mașini electronice de calcul, propune următoarea programare a începutului activității zilnice a unui om oarecare (în dreptunghiuri sînt indicate etapele obligatorii de trecere, iar în romburi etapele în care, prezentîndu-se două alternative, trebuie luată o hotărîre).

Urmărind această programare veți putea savura umorul inteligent al acestei mașini de calcul:

Începînd cu acest număr „declanșăm" serialul polițist în mai multe „focuri".

MASCA FĂRĂ CHIP

I. PRIMA COINCIDENȚĂ CIUDATĂ

Ne-am întîlnit pe scările muzeului. Nu știu cum am ajuns la Făget, cred că cineva îmi pomenise întîmplător, ca o curiozitate, vechiul conac boieresc transformat într-un mic muzeu de antichități, vestit mai mult prin pînza lui Memling, care rămăsese adăpostită aici. Tudor era în concediu, ca și mine. Nu-l mai văzusem de mulți ani, dar revederea n-a fost de loc lirică. Artistul din el a ieșit imediat la suprafață și în cîteva clipe fostul meu coleg de bancă se metamorfoză într-un excelent ghid. Numai despre Memling mi-a vorbit o oră și jumătate...

Ajunseserăm în ultimul salon, aproape de ieșire, cînd l-am văzut pe Tudor pălind brusc. Tăcuse și privea stupefiat undeva înaintea lui. O clipă am ezitat cu privirea asupra mobilelor măcinate de vreme, asupra goblenurilor uzate atîrnînd de zid, fără să înțeleg nimic. Mi-a făcut un semn nelămurit, ciudat, cu mîna pe jumătate întinsă. În colțul odăii, așezată neinspirat în umbră, era o statuie mătăhăloasă, tăiată în piatră cenușie, aspră. Reprezenta un bărbat voinic, îmbrăcat în costum fanariot, cu o giuba așezată hazliu într-o parte. Pe soclu nici o explicație.

Tudor a zăbovit îndelung, cu privirea încremenită pe statuie; n-am îndrăznit să-i tulbur ciudata contemplare. Într-un tîrziu mi-a întors pur și simplu spatele și a ieșit. În coridor, așezați pe o canapea uzată, ne-am aprins o țigară. „Probabil te-am speriat, îmi spuse. Iartă-mă... e vorba de o coincidență care m-a emoționat o clipă." „Cred că am ghicit" — intervenii.

— Nici n-ar fi greu. Într-adevăr, chipul de piatră al fanariotului seamănă mult, să zic uimitor, cu un prieten de-al meu. E un muzeograf de la Tîrgu-Nou, ...cred că ai vizitat castelul-muzeu de acolo... un foarte bun specialist, Ștefan Aldea. Înțelegi, coincidența nu m-ar deranja dacă Ștefan n-ar fi dispărut fără urmă acum două luni.

— Nimic nu dispare fără urmă...

— Așa cum îți spun. De revelion a fost în București, la sora lui; ne-am întîlnit întîmplător pe stradă și am mers să bem o bere la Gambrinus. Îmi povestea că a făcut cîteva descoperiri ciudate și că mă va căuta cînd va fi sigur. N-am insistat; de altfel nici el nu părea dispus să-și mărturisească secretele. La 22 ianuarie ni s-a comunicat la institut că Ștefan a dispărut și, după cîte știu, miliția nu i-a dat de urmă...

Ne reîntoarserăm în fața statuii. „Îți repet, spuse Tudor, afară doar dacă nu crezi în metempsihoză... e aceeași expresie a feței, ușoara contracție a mușchilor în jurul gurii, ochii..." Cu o mișcare bruscă Tudor atinse brațul statuii, ca și cum ar fi sperat să-l descopere viu și, în aceeași clipă, spre stupoarea noastră...

— Imposibil! strigă.

Eugen PATRICHE

alma mater XX

DE LA „INTRA MUROS“ LA „EXTRA MUROS“

O terminologie tradițională denumește formele de studiu cu caracter exclusiv sau predominant teoretic ca fiind „intra muros“, deosebindu-le și chiar opunindu-le celor „extra muros“, realizate în afara „zidurilor“ cetății universitare. Este o altă denumire dată celor doi termeni: ÎNVĂȚĂMÎNT-PRODUCȚIE, între care se desfășoară în epoca noastră, ca între cei doi poli ai unuia și aceluiași magnet, oscilațiile drumului plin de sinuozități al școlii superioare.

O AMPLĂ DISCUȚIE TEORETICĂ DESPRE O PROBLEMĂ EMINAMENTE PRACTICĂ

Răsfoind paginile publicațiilor universitare de peste hotare îți apare în mod evident că una din preocupările majore, pe cele mai diverse meridiane și paralele, o constituie tocmai aceasta: cum poate corespunde mai bine universitatea cerințelor vieții? Cum poate fi creată o legătură organică între studiu și realitate, între teorie și practică?

Modernizările învățămîntului în țările socialiste, reforma Fouchet în Franța sau planul Robbins în Anglia propun și încearcă soluții diferite. Discuția este în plină desfășurare și încă în termeni foarte generali. În Berlinul occidental, la dezbaterea pe tema: „Școală-economie“ au luat parte în ultimii zece ani 72 000 cadre din învățămînt și 1 800 din întreprinderi. În publicații sovietice și poloneze se acordă un mare interes experienței cursurilor serale și fără frecvență și învățămintelor acestora pentru dezvoltarea generală a școlii superioare și legarea ei de viață; la Poznan a avut loc o conferință științifică consacrată problemelor învățămîntului pentru cei din producție; în U.R.S.S. activează de mai mulți ani Institutul unional politehnic fără frecvență. Și în Franța se observă preocupări asemănătoare: Conservatorul național de arte și meserii, instituție cu o îndelungată existență, prin cursuri serale permite persoanelor ocupate în diferite specialități să dobîndească pregătire superioară.

Tot mai mult se impune însă concluzia că **adevărata soluție poate fi găsită nu atît prin dezvoltarea unor asemenea forme speciale de învățămînt, ci prin transformări radicale ale organizării procesului de învățămînt în facultățile obișnuite.** La Universitatea din Londra, de pildă, a avut loc un schimb de opinii asupra raportului dintre universități și industrie, la care au participat reprezentanți ai conducerilor tuturor universităților din Anglia, precum și ai Confederației industriei britanice. Dezbaterile au scos în relief că aplicarea directă a rezultatelor cercetărilor științifice în tehnologie este una din cerințele stringente ale vieții social-economice contemporane. Or, în Anglia, se observă tocmai „emigrarea“ cadrelor de înaltă calificare tehnică din industrie spre alte sectoare. Și aceasta—a concluzionat consfătuirea — mai ales datorită faptului că învățămîntul superior britanic este încă dominat de așa-numitul **sistem binar** — potrivit căruia învățămîntul tehnic are o orientare strict practică, iar cel universitar o orientare strict academică.

Critici aspre la adresa slabei legături a învățămîntului superior cu viața putem de altfel auzi și din numeroase alte locuri. Un articol publicat în revista din R. D. Germană „Das Hochschulwesen“ critică faptul că la Universitatea tehnică din Dresda există o insuficientă colaborare între cadrele tehnice și cele economice, iar revista cubaneză „Vida universitaria“, analizînd lipsuri ale Facultății de tehnologie, deplînge faptul că insuficienta convergență dintre planurile de studiu și realitățile concrete ale producției fac ca utilizarea cu maximă eficiență a inginerilor să întîrzie cu 2—3 ani după intrarea în producție.

ÎMBUNĂTĂȚIRI PARȚIALE...

Numeroasele propuneri și experiențe realizate pe calea împlinirii dezideratului major al unirii universității cu viața pot fi împărțite în două categorii: **cele care vizează îmbunătățiri parțiale ale formelor didactice în vigoare azi și cele care tind spre transformări mai radicale ale structurilor înseși.**

Din prima categorie se impun atenției, în primul rînd, studiile referitoare la **profilarea** mai adecvată a **specializărilor.** În S.U.A., posibilitatea frecventării la alegere a mai multor discipline de specialitate în ultimii ani și îndeosebi specializările postuniversitare realizate în producție (1—3 ani), sub conducerea institutelor tehnice respective, constituie experiențele cele mai conturate. Interesantă este inițiativa unor institute de învățămînt vest-germane, care au introdus în ultimii ani de facultate așa-numitul **„kontaktstudium“**, prin care viitorii absolvenți capătă posibilitatea, pentru perioade limitate de timp, să aprofundeze problemele specifice din unele uzine, institute de proiectări sau cercetare. În privința profilului inginerului agronom sînt de remarcat transformările petrecute în Franța unde, prin recenta unificarea a tuturor școlilor naționale de agronomie în Institutul național (E.N.S.A.) s-a creat un for unic ai cărui absolvenți vor fi ingineri „de execuție“ și nu numai „de concepție“, cerință impusă de dezvoltarea tehnicii agricole. Revista bulgară de învățămînt superior informează din același domeniu despre școala de ingineri pentru electrificarea și mecanizarea agriculturii din Russe, care asigură absolvenților și calificarea de tractorist și combinier. Pe linia adaptării cadrelor cu pregătire superioară la multilateralele necesități ale activității practice se înscrie și dezvoltarea în institutele agronomice sovietice a unui nou tip de facultăți: cele consacrate **„profesiilor sociale“**, ale căror cursuri studenții le frecventează în timpul liber. Prima facultate de acest fel, cu secții pentru: lecturi dramatice, coregrafie, cor, soliști vocali și instrumentiști a fost creată în 1958 la Krasnoiarsk. În prezent, 12 000 de studenți din 67 de institute urmează aceste facultăți care au fost absolvite numai în ultimii doi ani de 5 000 de studenți.

Mai numeroase cînt încercările ce se fac în privința **perfecționării practicii.** Iată cîteva exemple:

● In facultățile de metalurgie din Polonia practica e organizată cîte 5 zile pe săptămînă în cursul unui semestru al anului I: lucrînd în uzine, studenții iau contact efectiv cu profesiunea, înțeleg importanța studiului disciplinelor de bază, îndeosebi al matematicii și fizicii și își pot alege ulterior, în cunoștință de cauză, specializarea.

● În institutele tehnice sovietice practica se organizează pe perioade mai îndelungate în același loc de muncă spre a permite studenților să realizeze proiecte și lucrări de diplomă cu utilitate directă. Ca urmare a acestor preocupări, numai în 1965 în institutele din Ucraina s-au rezolvat cu contribuția studenților 350 probleme complexe strîns legate de economia națională, iar valoarea cercetărilor efectuate a atins 23 milioane de ruble. Un recent articol cere ca toate proiectele de diplomă să pornească de la luarea în considerare a standardelor existente pe plan mondial și să tindă la obținerea de noi brevete, reprezentînd astfel lucrări cu caracter inovator, izvorîte din nevoile reale.

● La Facultatea de cinematografie a Universității din Kansas (S.U.A.), începînd din anul III studenții se concentrează 3/4 din timp asupra însușirii deprinderilor tehnice de filmare. Deși colegiul dispune de un studio propriu pentru practică, studenții sînt trimiși și în marile studiouri comerciale.

● În Grecia, școala superioară de așezări umane din Atena organizează participarea efectivă a studenților la cercetări de teren și studii privind „capitala Greciei“, „orașul viitorului“ etc.

...ȘI RESTRUCTURĂRI GLOBALE

În același timp însă se înmulțesc în ultimii ani experiențe cu caracter mai radical, tinzînd la crearea unor noi structuri sau la restructurări globale ale programei și formelor tradiționale de învățămînt.

„Cursurile sandviș“ din Anglia par a sintetiza una din tendințele principale în acest sens. Cum scrie sir Peter Venables în „International Review of Education“; „În afara cursurilor obișnuite există așa-numitele cursuri sandviș, care, în timp de patru ani, sînt organizate după sistemul 6 luni cursuri teoretice și 6 luni practică. Bazate pe cooperarea între Ministerul Învățămîntului și cel al Tehnologiei, între colegiile tehnice și uzine, acest sistem de învățămînt are menirea de a asigura bazele științifice ale rezolvării problemelor tehnologice, de a realiza o pregătire profesională modernă adaptată cerințelor industriei și de a oferi viitorilor ingineri cunoașterea mediului în care vor lucra și însușirea deprinderilor practice“.

In U.R.S.S. au luat o mare extindere **institutele de învățămînt superior de pe lîngă uzine**, create în urmă cu 7 ani al căror specific îl constituie strînsa împletire a procesului de învățămînt cu munca în producție. Studenții — așa cum arată A. G. Lebedev și M. M. Morin într-un articol din „Vestnik vîssei școli“ — își însușesc în mod progresiv cîteva meserii, cunoștințele teoretice și deprinderile practice ale cadrelor de ingineri și tehnologi. Planul de învățămînt al unor asemenea institute cum este, de pildă, cel de pe lîngă Uzina de automobile din Moscova, dă posibilitate studenților să-și însușească materialul de studiu privind cele mai multe dintre disciplinele de profil în timpul muncii în producție, lăsînd mai multe ore libere pentru disciplinele generale și munca independentă. În „Cahiers pedagogiques“, directorul Școlii naționale superioare de metalurgie și industrie minieră din Nancy înfățișează metodele noi folosite pentru „subordonarea studiului față de imperativele economice“ printre care conducerea seminariilor de către specialiștii din producție, precum și îndeplinirea de către studenți, succesiv, a stagiilor de muncitori, maiștri și ingineri.

Învățămîntul „cooperativ“ este denumirea dată în S.U.A. sistemului extins tot mai larg prin care studenții îndeplinesc, mai ales în cursul vacanțelor, funcțiuni salariate în domeniul activității lor viitoare. Din 1946 pînă în 1963 numărul institutelor organizate pe această bază a crescut de la 29 la 62, cuprinzînd cca. 30 000 de studenți. Sînt demne de remarcat totodată criticile la adresa sistemului făcute de unii profesori americani, de pildă de Henry Johnson, care se întreabă dacă în condițiile contractelor ce leagă universitățile de uzine școlile superioare din S.U.A. nu sînt amenințate de pericolul transformării în „organizații comerciale“, nevoite să neglijeze atribuțiile lor didactice.

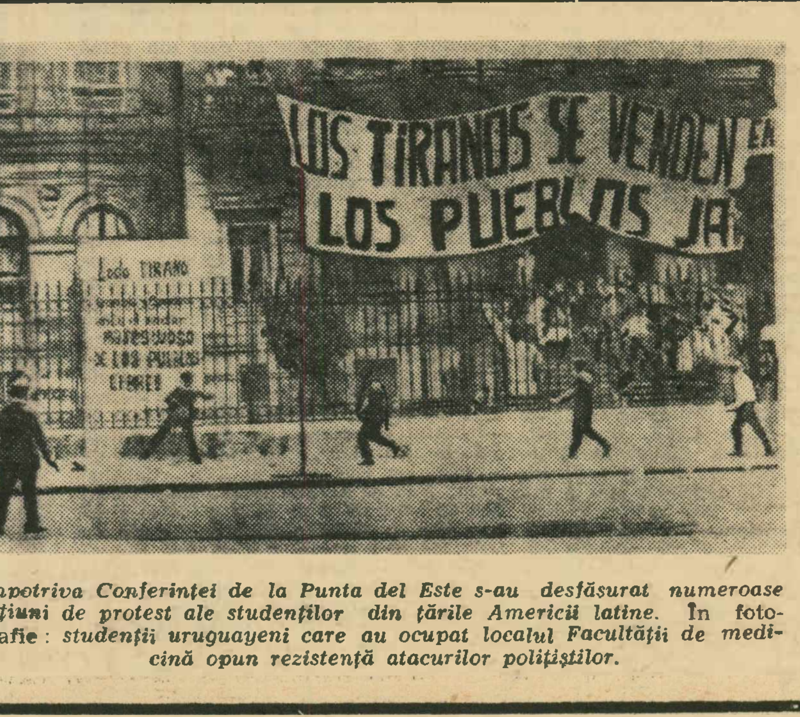
În sfîrșit, o altă cale de legare a universității de producție se dovedește a fi dezvoltarea pe lîngă facultăți a unor **institute științifice, de proiectare sau laboratoare cu caracter lucrativ direct**, în activitatea cărora sînt integrați și studenți. În Japonia, de pildă, pe lîngă Universitatea din Osaka activează Institutul de chimie al albuminelor, pe lîngă Universitatea din Hokaydo — Institutul de cataliză ș.a.m.d.

De la „intra muros“ la „extra muros“ — proces complex, străbătut cu prețul a numeroase experimente, eșecuri și noi încercări — se înscrie oricum drumul școlii superioare în lumea de astăzi.

Miron FLORIAN

HEBDOMADAR

● Cu prilejul lui 24 aprilie, Ziua solidarității internaționale cu tineretul și studenții care luptă împotriva colonialismului, pentru eliberarea națională, a avut loc la Casa de cultură a studenților din Capitală o adunare la care au participat tineri bucureșteni precum și studenți străini care învață în facultățile noastre. În cadrul adunării a luat cuvîntul tovarășul Ion Popescu, secretar al C.C. al U.T.C.

Împotriva Conferinței de la Punta del Este s-au desfășurat numeroase acțiuni de protest ale studenților din țările Americii latine. În fotografie: studenții uruguayeni care au ocupat localul Facultății de medicină opun rezistență atacurilor polițiștilor.

● În întîmpinarea zilei de 1 Mai, în Spania a crescut puternic avîntul luptelor greviste. 20 000 de muncitori ai uzinelor metalurgice din Biscaya au început o grevă la 14 aprilie a.c. Solidarizîndu-se cu aceste energice acțiuni muncitorești, mii de studenți din Madrid, Barcelona și din alte orașe ale Spaniei și-au afirmat hotărîrea de a lupta alături de clasa muncitoare pentru satisfacerea drepturilor lor democratice. Poliția a atacat cu brutalitate, timp de 4 zile consecutiv manifestațiile organizate de studenții madrileni. La Oviedo au avut loc mitinguri studențești de protest împotriva acestor represiuni.

ÎN CLUBUL STUDENȚESC NOI VEDEM IZVORUL CELOR MAI MULTE PERFORMANȚE — ne declară tovarășul ANGHEL ALEXE, președintele Consiliului General al U.C.F.S.

Cînd are în față un interviu, cititorul nu-și închipuie, probabil, că schimbul de cuvinte dintre cei doi interlocutori s-a rezumat în realitate numai la ceea ce a primit lumina tiparului. Mărturisit sau nu, procedeul de a sta de vorbă pe îndelete, de a desface firul în două, în patru, în opt, pînă află totul, este folosit de fiecare ziarist care-și respectă cititorii și nu înțeleg de ce l-am ascunde. L-am folosit și noi, cît am putut, într-o discuție recentă cu președintele Consiliului General al U.C.F.S., tovarășul Anghel Alexe. Discuția a cuprins o arie de probleme mult mai întinsă decît ne propusesem — de la cluburile studențești pînă la Olimpiadă — și poate s-ar mai fi prelungit încă mult dacă nu ne dădeam seama că trecuseră aproape trei ore și pagina de azi nu ne putea rezerva decît... trei file de manuscris.

Cum era firesc, și urmînd însăși logica de fier a realității, convorbirea a debutat cu problema cuprinderii maselor în practicarea organizată a exercițiilor fizice și a sportului.

— Sînteți mulțumiți de rezultatele înregistrate pe această linie ? — am întrebat.

— Nici pe departe. Vezi dumneata, se spun multe despre sportul românesc, despre nivelul la care se prezintă în confruntările internaționale ; unii ne supraevaluează performanțele, alții — mai numeroși — le depreciază. Trecînd peste exagerările evidente ale ambelor ipostaze (altă dată vom putea sta de vorbă numai despre această problemă) vreau să mă fac înțeles în altă privință : bineînțeles că și eu mă întristez cînd o echipă românească pleacă steagul, după cum îmi tresaltă inima de bucurie cînd o văd victorioasă ; mai mult ca oricînd însă, mă doare inima cînd văd că tineri de 15—20 de ani nu simt nici o atracție pentru sport și că întrecerile de masă, puține cîte organizăm, duc lipsă de participanți. Vorbind despre sport, vorbim de tineret. Or, dacă am face o statistică asupra tinerilor care practică sistematic exercițiile fizice și sportul, am ajunge la procente îngrijorătoare. Cauzele sînt multiple și nu se poate spune că nu le-am cunoaște.

— Poate subliniați cîteva care privesc îndeosebi sportul nostru universitar.

— Aș zice, mai degrabă, sportul școlar si universitar. De altfel, una din preocupările noastre principale a constituit-o, în ultimul timp, îmbunătățirea acestui sector-cheie. Școala și facultatea au fost de multe ori neglijate și posibilitățile lor trebuie puse în valoare dacă vrem ca sportul românesc să nu bată pasul pe loc. Împreună cu Ministerul Învățămîntului și U.A.S.R. am și luat unele măsuri organizatorice, dar ele vor putea fi eficiente numai dacă și alți factori vor înțelege că nici un copil sau tînăr nu trebuie împiedicat, ci atras să facă sport.

— Faceți aluzie, probabil, la unii directori de școli sau chiar rectori care nesocotesc însemnătatea exercițiilor fizice și a sportului în viața noastră socială...

— Nu numai la dînșii ; unii — tovarășii rectori C. Daicoviciu, Gh. Mihoc sau C. Dinculescu — sprijină direct activitatea sportivă și sperăm că asemenea exemple vor fi urmate. Mă refer mai cu seamă la unele autorități care desființează bazele sportive fără să amenajeze altele. De asemenea, mă gîndesc la numeroși părinți care se declară mulțumiți dacă le vin copiii acasă cu note mari, ba îi determină să stea toată ziua cu cartea în față pentru a lua note și mai mari, dar nu se interesează de modul în care se dezvoltă fizic acești copii. Așa se explică de ce, în mod cu totul nefiresc, în facultățile noastre găsești tineri cărora nici prin gînd nu le trece să facă gimnastică, să pună mîna pe o halteră, pe un extensor sau pe o minge.

— Nu este mai puțin adevărat că tinerii nici nu au la îndemînă mijloacele necesare. Ceea ce ni se pare nouă mai important este că toți factorii care se ocupă într-un fel sau altul de sport, în mediul școlar și universitar, trebuie să desfășoare în primul rînd o muncă stăruitoare de convingere, pentru a se ajunge ca mișcarea, exercițiul fizic să intre în preocuparea cotidiană firească a fiecărui copil sau tînăr. Nu credeți, tovarășe președinte, că abia cînd acest deziderat va fi fapt vom putea realiza și performanțele așteptate ?

— Evident !

— Ce viitor întrevedeți, în această perspectivă, sportului universitar ?

— În clubul studențesc noi vedem izvorul celor mai multe performanțe. De ce ? Iată : 1. Vîrsta studenției, 19—24 ani, este vîrsta marilor performanțe în viața unui sportiv. 2. Atmosfera universitară, elevată și tinerească, dezvoltă la tineri dorința afirmării, dorință absolut indispensabilă pentru a cîștiga o întrecere. 3. În facultăți s-au concentrat specialiștii noștri cu pregătirea cea mai bogată și va trebui să fructificăm mai înțelept aceste capacități deosebite. 4. Sportul universitar va primi, potrivit intențiilor și măsurilor deja stabilite, fonduri mai mari decît pînă acum.

Înființarea cluburilor studențești în institute a fost bine venită și roadele se vor vedea peste cîțiva ani. Tocmai de aceea m-am mirat că unii activiști sportivi au cerut, chiar în revista dv., să fie desființate.

— I-am combătut însă, argumentat, în articolul de concluzii. Apropo, că tot veni vorba de pagina noastră de sport, ce părere aveți despre ea ?

— Mie îmi place. E vioaie, promptă și îndrăzneață ca tinerețea însăși. Dar nu întotdeauna este total obiectivă.

— Am anunțat de un an și ceva : sîntem microbiști ai echipelor studențești.

— Pe care însă nu le scuturați cît trebuie. Cînd ați criticat Politehnica București a fost zi de sărbătoare. Dar cel mai important mi se pare faptul că sînt pierdute din vedere probleme majore ale sportului universitar. Oricine își dă seama că, în afara răsfățatului fotbal, „Viața studențească" nu se mai ocupă decît de 2-3 sporturi. Ce facem cu celelalte ? În sfîrșit, ultima observație, care se referă la presă în general. Dumneavoastră, ziariștii, faceți greșeala să-i considerați pe sportivi drept niște oameni cu preocupări minore și orizont de cunoștințe îngust. E foarte greșit. Mulți, foarte mulți dintre ei au însă o viață intimă complexă, preocupări intelectuale, sînt destul de elevați și, oricum, foarte serioși. Cel puțin în mediul studențesc — aceștia predomină. Un Lucescu sau un Surdan, Horia Demian sau Cristina Balaban, și atîția alții ca ei, sînt eroi demni de cea mai entuziastă pană scriitoricească. De ce nu faceți efortul să-i cunoașteți, să vă apropiați de ei ? Să scrieți despre cei mai buni, oferindu-i drept exemple pentru ceilalți !

— Ce-i drept, e drept.

★

Discuția noastră s-a încheiat apoi. Nu însă înainte de a pune la punct unele lucruri : poziția federațiilor față de criticile noastre, informarea din timp a revistei asupra competițiilor studențești și nestudențești, coordonarea unor acțiuni organizatorice de interes comun. Pentru toate și pentru totdeauna ni s-a asigurat sprijinul larg și binevoitor al conducerii U.C.F.S. Mulțumim anticipat.

G. MITROI

● *Iată că Gh. N. Gherghe, prins în ofsaid de noi cu două numere în urmă, și-a dat zilele acestea... demisia din funcția de arbitru ! Vai, dar noi n-am spus că nu e un arbitru bun, ci numai că nu-l cunoaștem. Cînd am reușit să-l cunoaștem, poftim !, și-a dat demisia. Ori este vorba de o eficiență a criticii nemaipomenit de promptă ?... Atunci, pe cînd demisia celorlalți arbitri criticați de noi ?*

● *Un jucător de la Rapid e întrebat: „Ce facem, taică, la Pitești ?"*
— Poți să știi ? Acolo nu prea ai unde să te... piteștі!

● *Marți, la televizor, redactorul emisiunii de șah ne spunea : „În turneul internațional de la București, marele maestru Vasiukov a beneficiat*

de un start slab..." Glumeț, colaboratorul Televiziunii; noi credem că, în acest caz, adversarii lui Vasiukov au... beneficiat.

● *G. S. s-a pomenit în tren, trimis ca observator federal la Petroșani. Se dă jos la Lonea, la un prieten... Ajunge la stadion abia după ce Jiul marcase două goluri... La discuțiile pentru acordarea notelor ia însă cuvîntul și are păreri personale, asigurînd astfel competența de care era atîta nevoie...*

NOTE PENTRU UNIVERSITARELE DE GIMNASTICĂ

9! DAR ȘI... 4!

Sîmbătă și duminică fruntașii gimnasticii studențești s-au întrecut pentru cucerirea titlurilor de campioni republicani universitari. Întrucît am urmărit și ediția anterioară a acestor campionate, pot afirma că gimnastica studențească a progresat mult în ultimul an, că echipele cluburilor universitare au reușit să se împrospăteze cu numeroase elemente tinere, de reală perspectivă. Totuși, numai nouă centre universitare și-au trimis solii la finala de la București. N-am înțeles de ce au lipsit concurenții din Bacău, unde există o facultate de educație fizică, după cum n-am înțeles nici lipsa gălățenilor și slaba participare numerică a sportivilor din Tg. Mureș, Oradea, Petroșani, Craiova — în fiecare din aceste centre existînd posibilități certe pentru valorificarea talentelor studențești în gimnastică.

Dar să revenim în sala de concurs. La categoria a II-a băieți am remarcat numărul mare de concurenți și de echipe, omogenitatea acestora și valoarea tehnică ridicată. A plăcut precizia cu care s-a lucrat la „impuse", detașîndu-se dintr-un grup de echipe de valori apropiate reprezentativele Politehnicii București și I.C.F., iar ca individualitate, Lucian Lițescu — de la Politehnica București.

La categoria I s-au impus sportivii de la I.C.F., tatonați de două echipe de provincie — Universitatea Timișoara și Politehnica Cluj. Individualul compus a revenit icefistului Gheorghe Blaj, dar al doilea clasat, brașoveanul Konrad Kasper, a impresionat mai mult prin omogenitatea pe aparate și dificultatea exercițiilor liber alese. Din păcate, cei doi (numai !) concurenți la categoria maeștri s-au situat valoric cam la nivelul categoriei I : personal nu i-aș fi premiat.

Numai cuvinte de laudă pentru întrecerea fetelor, în care am remarcat prezența multor elemente tinere, talentate. O frumoasă impresie au lăsat concurentele de la I.M.F. București, I.C.F., Universitatea Timișoara, Universitatea București și Universitatea Iași. Concursul categoriei a II-a a revenit echipei I.M.F București, din care a excelat Henrieta Țincoca, cîștigătoare și la individual compus. La categoria I a dominat reprezentativa I.C.F., ale cărei componente, în frunte cu talentata Liana Duicu, au ocupat primele trei locuri în clasamentul individual. O valoare superioară au dovedit icefistele și în concursul maestrelor : Ecaterina Lisovschi și Rodica Chesa dovedindu-se la fel de sigure în executarea exercițiilor impuse, cît și în a celor liber, alese.

Ca deficiențe semnalăm, la băieți, nesiguranța majorității concurenților la sărituri și cal cu mînere, pe cînd la fete punctele slabe le-au constituit bîrna și, la fel, săriturile. Sînt aparate la care antrenorii vor trebui să-și concentreze mai mult atenția, după cum vor trebui să insiste mai mult și la omogenizarea echipelor. Nivelul scăzut al unora dintre participanți poate fi explicat și prin numărul mic de concursuri „tari" în care sînt angrenați studenții gimnaști.

Și acum despre organizare. Programate inițial la Oradea (? !), unde nu există condiții optime pentru o finală universitară, campionatele au fost reprogramate la București, fără a se cerceta dacă în zilele vizate sala Floreasca va fi liberă. Ghinionul organizatorilor (dar mai ales al sportivilor) a făcut ca în aceste zile sala Floreasca să fie rezervată pentru campionatele republicane de lupte, așa că a început căutarea. S-a optat în cele din urmă pentru sala Tineretului, neîncăpătoare pentru sportivi, fără spațiu pentru spectatori, fără megafoane (arbitrii au făcut o serioasă risipă de energie vocală) și cu aparate vechi, uzate (astfel că bîrna tremura la fiecare „pas" al concurentelor, trebuind să fie sprijinită cu mîna de colegele de echipă).

Din aceleași motive concursul universitar de gimnastică artistică, programat concomitent cu cel de gimnastică sportivă, s-a desfășurat într-un descurajant anonimat, într-o sală obscură din strada Mecet, dezamăgind pe sportivele care se pregătiseră cu migală și pe spectatorii care s-au mulțumit să aplaude frumoasa demonstrație de grație și îndemînare oferită la sfîrșitul campionatelor de medaliatele de la „artistică", studentele de la Universitatea București și I.C.F. Concluzia : față de nivelul mereu mai ridicat și de amploarea pe care a luat-o gimnastica în rîndul studenților, e nevoie de eforturi sporite din partea antrenorilor, a conducerilor cluburilor, a organizatorilor concursurilor și a conducătorilor sportului studențesc.

P. OVIDIU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului ; acad prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIȚULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție ; FRED MAHLER

Prezentarea artistică : **D. MOLDOVEANU** cu colaborarea studenților-arhitecți RADU VINCENZ și PETRE MARINESCU

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 1? Telefon : 14 02 15.